Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Flinchs Almanak

1913

72 AARGANG.

Det Forenede Dampskibs-Selskab
Aktieselskab

Skandinavien - Amerika Linien.

Til Amerika

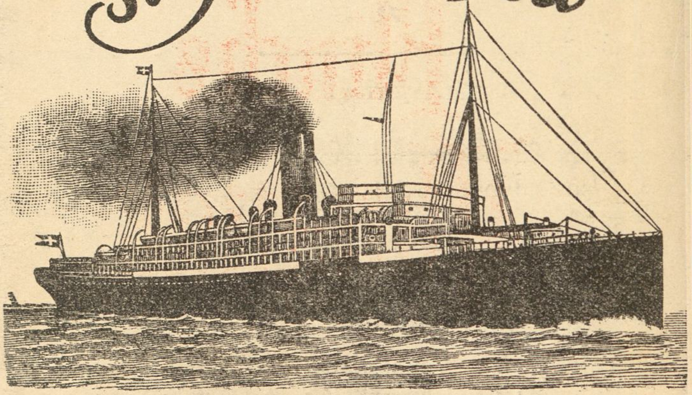

Direkte, Bekvem og **Hurtig** Rejse
Kjøbenhavn - New York
med de store **Dobbeltskrue Dampere**

Oscar II, Hellig Olav, United States og C. F. Tietgen.

Alt **nyt** og **moderne** indrettet. **Elegant** og komfortabelt udstyrede **Kahytter**. Separatkamre i **3die Klasse** for 2, 4 og 6 Personer. Store, vel ventilerede Spisesaloner og Opholdsrum.
Fortrinlig **dansk** Kost. **Dansk** Betjening og Besætning. Elektrisk Lys overalt.
Traadløs Telegraf indlagt ombord i alle Skibene.
Illustrerede Haandbøger med Uddrag af den amerikanske Indvandringslov, Prislister, Kort og Fartplaner tilsendes ***gratis*** overalt.
Billetter udstedes til Stationer ***overalt i Amerika, Kanada og oversøiske Pladser.***

Skriv til **Passager Afdelingen,**
Kongens Nytorv 8,
Kjøbenhavn K.

Telegram Adresse **Hekla**

Telefon 4700.

eller til Liniens befuldmægtige Agenter i Provindsen.

1913. Pr. Almanakforlag.

„Aubrey“,

Roman oversat fra Engelsk,

hvis Bogladepris var 4 Kr., faas gennem enhver Boghandel mod denne Kupons Aflevering for kun **75 Øre.**

1913. Pr. Almanakforlag.

Jeremias Munter: „Lykken“,

hvis Bogladepris var 3 Kr., faas gennem enhver Boghandel mod Aflevering af denne Kupon for kun **75 Øre.**

1913. Pr. Almanakforlag.

Pigen fra Wenelburen, 2 Fortællinger,

hvis Bogladepris var 50 Øre, faas mod Aflevering af denne Kupon gennem enhver Boghandel for **25 Øre.**

1913. Pr. Almanakforlag.

Hans Rasmussen: Sange og Salmer,

hvis Bogladepris var 1 Kr., faas gennem enhver Boghandel mod Aflevering af denne Kupon for kun **25 Øre.**

1913. Pr. Almanakforlag.

Otto Ruppius: Bissekræmmeren,

hvis Bogladepris var 2 Kr. 85 Øre, faas gennem enhver Boghandel mod Aflevering af denne Kupon for kun **75 Øre.**

Svagelige i Udviklingen eller ved Undervisningen tilbagesatte **Børn,** saavel som **blodfattige,** trætte og **nervøse,** overanstrengte, let pirrelige, for hurtigt udviklede **Voksne** bruger som det bedst virkende Styrkningsmiddel

Dr. Hommel's Hæmatogen.

Appetitten vækkes, de aandelige og legemlige Kræfter tager hurtigt til og hele Nervesystemet styrkes.

Hvad Lægerne sige om Virkningen ved Anvendelse af Dr. HOMMEL's Hæmatogen,

særligt benyttet i deres egen Familie:

Virkningen af Hommel's Hæmatogen hos mit 2-aarige Barnebarn var udmærket, saavel Blodmanglen som Svagheden tabte sig snart.

(Prof, Dr. med. Kirchner, Würtzburg.)

Deres Hommels Hæmatogen har i mit eget Hjem haft en fortræffelig og glimrende Virkning.

(Prof., Dr. med. Steiner, Køln a. Rh.)

Min yngste lille Datter var som Tvillingbarn meget sart og var blevet meget hæmmet i Udviklingen ved for-

Barnet fik Hommels Hæmatogen er det bleven kraftigere og har taget sig op i en ganske paafaldende og glædelig Grad.

(Dr. Herzog i Schwadnitz i Schlesien).

Min Hustru, der i Sommermaanederne selv diede vort Barn, led derved af alm. Mathed og hyppig Appetitløshed. I dette Tilfælde gjorde Hommels Hæmatogen snart den ønskede Virkning, saa at hun endnu i 3 Maaneder uden Anstrængelse kunde vedblive hermed.

(Dr. med. Bösenberg, Windischleuba,

Dr. Hommels Hæmatogen har jeg anvendt i talrige Tilfælde med fortrinlig Virkning. Foruden hos smaa Børn paa Grund af legemlig Svækkelse ogsaa hos Voksne efter svære Sygdomme i Rekonvalescenstiden. Jeg har i Særdeleshed lært at skatte Deres fortrinlige Præparat hos større Børn paa 6-14 Aar, bl. a. ved min egen 8-aarige lille Datter. Netop ved sidstnævnte Tilfælde var Virkningen allerede efter 5—6 Dages Forløb ganske overraskende. Appetitten steg i ganske uanet Grad, og Kødnæring, der hidtil var bleven tilbagevist med Modvillie, blev nu gerne og rigeligt nyt.

(Dr. Pøshke, Stabslæge, Grossenhain, Sachsen).

Jeg meddeler Dem herved, at jeg er meget tilfreds med Virkningen af Deres Hommels Hæmatogen. Og om jeg, som gaar i mit 90. Aar, end ikke kan gøre megen Brug af det i min Praksis, saa sporer jeg dog Fordelen ved det paa mig selv.

(Dr. med. Lehrmann, Leipzig-Schlis).

Advarsel mod Forfalskning!

Faas paa Apothekerne.

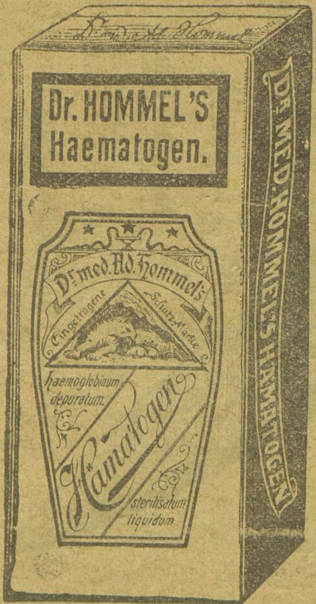

Omtrent i et Aar har jeg ladet mit i Begyndelsen meget svage, nu 2 Maaneder lille Barn, der viste lette rhachitiske Symptomer, tage Hommels Hæmatogen. Barnet har udviklet sig prægtigt og er bleven meget kraftigt uden særlig Fedtansamling.

(Dr. med Haass, Øjenlæge, Viersen).

Jeg kender intet Middel, der virker saa velgørende og styrkende paa Børn, der lide af Anæmi, Rachitis og overhovedet paa Børn, der staar tilbage i fysisk Udvikling som Hommels Hæmatogen. Ligesaa fordelagtigt virker det paa unge Piger i Udviklingsalderen for at forebygge den saa frygtede Blegsot.

(Dr. med Friedlænder i Skole, Galizien).

I et Tilfælde af stærk Lungetuberkulose i venstre Side blev Patienten, der det foregaaende Foraar var meget langt nede, ved Brugen af Hommels Hæmatogen saavidt restitueret, at han kan spadsere omkring i Skoven uden at føle sig særlig besværet derved.

(Dr. August Pfeiffer, Karlsbad).

Man maa udtrykkelig forlange
Dr. Hommel's Navn

Faas paa Apothekerne.

Cigar- & Tobaksfabriken
„DANMARK"

20, Niels Hemmingsensgade 20.

Grundl. 1888. København. Telef. 5621

Fabrik for direkte Salg til Forbrugere til Fabrikspriser.

Forhandlingsrabatten paa Røgtobak **32** %/₀ tilfalder Køberen.

5 %/₀ Rabat paa 500 Cigarer.

10 %/₀ Rabat paa 1000 Cigarer.

Forlang Prisliste.

Mild og mellemstærk.

Haandrullet, Bralsi Indlæg, 5 Kr. pr. 100 Stk.

Vore anerkendte

Røgtobakker

anbefales.

Danmarks Melange

	A.	B.	C.
pr. 1/2 kg Kr.	2,40	1,90	1,40

Normal Tobak

	A.	B.
pr. 1/2 kg. Kr.	1,40	1,15

÷ **Forhandlingsrabatten** 32 %/₀.

Til Shagpiber anbefales:

Chinesisk Shag	**Havanna Tobak**	**Havanna Melange**
(meget lys og let)	(Chibouk Tobak)	(Chibouk Tobak)
pr. 1/2 kg 2,40 1,90	Kr. 2,40 Kr. 1,75	Kr. 2,40 Kr. 2,00

÷ **Forhandlingsrabatten 32 pCt.**

Salon Haandrullet Cerut, Størr. som Cigar, 2 Kr. pr. 100 Stk. **Salon**
Extra prima Kvalitet 2,50 pr. 100 Stk.

Rabat pr. 500 Stk. 5 pCt. / 1000 - 10 pCt. **Rabat**

Til Provinserne mod Efterkrav. **Forlang Prisliste.**

Flinchs
Almanak

for det Aar efter Kristi Fødsel

1913,

som er første Aar efter Skudaar

beregnet til Kjøbenhavns Observatorium

af

C. F. Pechüle.

ALMANAK
STEMPEL

Provinsboghandlernes Almanakforlag.

Trykt i Milo'ske Bogtrykkeri, Odense.

TIDEN,

Ugeblad for Politik og folkelig Oplysning,

udgivet af

J. C. CHRISTENSEN,

er Danmarks største politiske Ugeblad.

Bestilles

hos Posten eller paa Bladets Kontor,

Herlufs Trollesgade 21, København.

og koster

1 Kr. 50 Øre Kvartalet.

„Da Bøgen sprang ud“.

Af Fanny Sømod.

Børnene syntes, at Mor var bleven saa karrig i den sidste Tid, sjælden bød hun dem en Kop Kaffe, naar de kom i Besøg, og aldrig mere havde hun noget i Tasken til de smaa, naar Far og hun kom paa deres sædvanlige Halvdagsvisit hver Fjortendedag.

„Spiser I bart Smørrebrød?“ spurgte den ældste Datter, der var gift med en Kanonér, en Aften, da hun netop kom ved Spisetid og saa, at der kun var Smør og Brød paa Forældrenes Bord.

Mor svarede, at det kun var en Lyst, Far og hun havde faaet i Aften — Smørret var jo saa dejligt netop nu i Sommertiden, og Høkeren nede i Stuen havde saadant dejligt, friskkærnet Græssmør.

Og Datteren slog sig til Taals — naa — ja — hvorfor ikke. — Hun holdt jo selv saa meget af et Stykke Brød med dejligt, tykt Smør paa. — Far og Mor led jo ingen Nød — fik baade fra Stiftelsen og fra Børnene, og hvor meget behøvede gamle Folk?

Frit Hus og lidt til hvert Kvartal, det var jo allerede store Sager, især naar Far selv kunde fortjene en Bagatel.

I Stueetagen til Gaarden, i det store Kompleks af Bygninger, der hørte til Stiftelsen for gamle Haandværksmestre, var Snedker Lisbergs Værksted, og ikke faa Møbler blev repareret der.

Stiftelsens Beboere var til Aars, Møblerne skrøbelige, og Snedker Lisberg havde endda lidt Arbejde ude omkring.

Ja, naar blot alle gamle havde det som de. — Det mente Børnene, naar Far og Mors Forhold kom paa Tale, og det mente Far og Mor vel ogsaa selv, da de flyttede fra Privatlejligheden i Byen til det store Hus med Træet i Gaarden, med de lange Gange, den store Ro og de mange gamle Ansigter.

— Deres sidste Bolig!

Men eftersom Aarene svandt, Fødemidlerne blev dyrere og den gamle Snedkers Arme gigtsvagere, begyndte det saa smaat at knibe med med at faa Pengene til at slaa til.

Saa trængte Mor til lidt styrkende Øl, saa mente Doktoren, at Far havde godt af et Glas Vin til Maden — Doktoren holdt ikke af at fylde sine Patienter med Medicin — det kunde man tidsnok begynde paa, mente han.

Men den Slags Ekstravagancer kostede Penge, flere end der var Raad til — og saa maatte der knibes paa andre Ting.

Lisberg vilde nu saa gerne traktere Børn og Børnebørn; men Fru Lisberg holdt igen — hende var det, som sagt, der fik Skyld for at være nærig.

Hun stred imod, naar der var Tale om at søge Alderdomsunderstøttelse.

— Hvorfor ikke de, som saa mange andre hæderlige gamle — blev der sagt.

Det var navnlig i Stiftelsen, de vilde tilskynde dem dertil — de havde jo haft en stor Børneflok og megen Sygdom, hvorfor saa ikke tage, hvad der med Rette kunde tilkomme dem, der var jo næsten ingen i Stiftelsen uden de store Velhavere, der en Gang for alle betalte en stor Sum for at bo der, havde deres Navn paa den sorte Tavle i Porten, uden at de fik Alderdomsunderstøttelse.

Fru Lisberg rystede paa Hovedet, saa snart Talen faldt derpaa.

— Hun havde aldrig bedt om noget, aldrig stillet sine Forhold blot — den Bagatel hun fik af Børnene, faldt det hende tungt nok at tage imod — enhver havde jo ogsaa nok at sørge for i sit eget; men hun gjorde det for Fatters Skyld.

Fru Lisberg huskede ved disse Lejligheder et Aar — ja, nu var det jo længe siden; men det stod i hendes Hukommelse saa klart, saa tydeligt — dette Aar, da Manden havde Gigtfeber, og Hjemmet blev velsignet med to smaa Børn, Tvillinger!

Det var et drøjt Aar — ogsaa den Gang var der Folk, der vilde, at hun skulde søge Hjælp; men hun stod det igennem, dette Aar, som saa mange andre, naar Sygdom bankede paa.

Aldrig havde hun bedt nogen om noget, hvad Børnene gav, gav de jo af fri Villie, og med Guds Hjælp stred hun vel ogsaa de Aar igennem, der var tilbage!

Der var kun eet, der havde begyndt at forurolige Fru Lisberg.

Der var gaaet Rygter om, at Ligkassen, hvortil de havde betalt, fra de blev gift, stod paa svage Fødder, havde Underbalance.

Og saa en Dag kom det skrækkelige Budskab: „Kassen var fallit!"

Det hele, der blev til Medlemmerne var, hvad de hver især kunde drikke sig en god Kop Kaffe for. Den Dag, det gamle Bud, der Aar ud og Aar ind havde opkrævet Kontingentet, bragte de 2 Kronestykker — et til Hr. og et til Fru Lisberg, græd den gamle Snedkerkone.

Hun dækkede sin Mand saa varmt og saa godt til, da hun om Aftenen gik til Ro. — Lisberg var begyndt at blive lidt gammelmandsagtig, tænkte ikke over stort — havde endda taget dette Skrækkens Budskab med Ro: „Vi kommer vel nok i Jorden alligevel, Mutter!"

Og saa skruede hun Lampen højt op, tog sine stærkeste Briller paa, lagde Papir og Blyant frem og gav sig til at regne.

Ude i Gaarden susede Vinden, legede med de store Knopper paa den gamle Bøg, der snart vilde skygge over svage Mennesker, der paa den runde Bænk, som Bestyrelsen for Stiftelsen havde skænket sidste Aar, vilde søge Hvile og Lægedom.

Hvor mange af de kendte Ansigter skulde der ses? — Foraaret var en farlig Tid — i det gik der mange bort.

Men om de kunde leve — hun og hendes Mand, der nu sover saa trygt, leve et lille Spænd af Aar, saa vil hun med Guds Hjælp kunne samle til Begravelserne.

— Lad dem saa blive uden Orgel og Lavrbærtræer.

Hun regner og regner, den gamle Fru Lisberg. Mange Gange kommer Haanden op til Panden for lige som at bortjage de urolige Tanker, der siger:

„Var det ikke bedre, du betroede dig til Børnene, en Bagatel mere om Maaneden, der jo saa kunde sættes hen, kunde jo flere af dem godt undvære, de er jo fire, og to

af dem er ansat i gode, faste Stillinger. — Eller var det ikke bedre, du lige som din Mand lod staa til? — For at lægge saa mange Penge til Side, som en eller to Begravelser koster, skal du spare og spare i det uendelige og mægter det maaske ikke alligevel."

Fru Lisberg jager alle disse Tanker paa Flugt — hun maa — hun skal evne det, om Gud giver hende Aar at leve.

Bliver det hende, der gaar først, skal hendes gamle Mand ikke komme til at sige til Børnene:

„Der er ikke til at begrave Mor for."

Og bliver det ham, Vorherre kalder paa, da maa hun kunne give ham det sidste uden at bede om Hjælp.

Der er saa mange Maader, man kan spare paa.

Fru Lisberg sover ikke den Nat; da den gryende Dag spreder Lys over Eng og Dal, over tidlige Morgenmænd og sovende Mennesker, der endnu ikke er vaagnet op til ny Færden, til nye Haab og nye Ængstelser, er hendes Regnskab gjort op. — Saa og saa meget maa der bruges — saa og saa meget lægges hen.

De gamle Hænder ryster, da hun ruller Gardinet op og kigger ud i den aarle Foraarsmorgen; men der er et højmodigt Drag over de endnu klare Øjne, en Rejsning af det graanede Hoved, et „jeg vil", over hele Skikkelsen — den spinke, den fintbyggede.

„Ah," hvisker hun, „det har regnet, og det har jeg slet ikke hørt; men nu er det Solskin, dejligt Solskin og varmt.

Hun aabner Vinduet, bøjer sig ud og ser ned.

— Der staar Bøgen, og Bøgen er sprunget ud. Medens hun har stridt sig igennem sin tunge Gerning i Nattens Ro — fundet Kræfter til sin store Beslutning, har den foldet sine Blade ud, og staar nu rank og lysegrøn i den dejlige Foraarssol.

— — —

Der kom flere og flere og beklagede sig, Hr. og Fru Lisberg havde Lidelsesfæller i Stiftelsen.

Nogle rasede, andre græd — nu havde man betalt til den Kasse i saa og saa mange Aar for til sidst at blive snydt for sine surt erhvervede Penge.

Det var skammeligt!

Hvad var det for Folk, der havde skaltet og valtet paa den Maade med andres Penge.

Man havde haft bedre af at gemme dem i et Strømpeskaft!

Nogle vilde slet ikke modtage den Bagatel, der blev budt. Andre gik op til den lukkede Kontordør og vendte mere forbitret tilbage.

At Fru Lisberg tog det saa roligt, kunde de ikke forstaa — Lisbergs sad vist bedre i det, end man troede, trængte vist slet ikke til at faa frit Hus.

Børnene kom ogsaa og beklagede det skete, Aviserne havde jo skrevet derom. — Ja, en af dem, Sønnen, der bedst kunde undvære, lod endda en Ytring falde om, at det blev en stor Udgift, selv om den blev fordelt paa flere Hænder, og Fader havde vist ikke længe igen.

Ikke en lukkede Munden op og sagde:

„Det skal Far og Mor ikke tage sig nær. — Far og Mor skal nok komme pænt i Jorden alligevel."

Fru Lisberg hørte paa Sønnen, men harmedes ikke — den Nat, Bøgen sprang ud, havde hun fundet Styrke til at bære ogsaa den Slags Udtalelser.

Hun havde fundet det som et godt Varsel, at Bøgen var sprunget ud, havde varslet om Vaar og Sommer, just da hun havde været ved at bukke under. Hun følte, at Gud sikkert vilde skænke hende de Aar, hun havde bedt om.

Hun var en af disse Kvindeskikkelser, som vel kan synke i Knæ, men ikke falde, som faar mere og mere Villiekraft for hver Storm, der kommer.

Og umærkelig kneb hun saa, hvor hun kunde.

Grøntkaalssuppen kunde godt laves uden Kødpølsen eller Saltkødet — et Stykke Flæsk og en Klat Smør eller Margarine gav virkelig rigtig god Smag, og naar Far blot fik et Stykke Hvedebrød til Kaffen, kunde de godt spise den tre Dage i Træk.

Hun kunde skubbe sig ind under, at hun fik det lettere ved ikke at lave Mad hver Dag, nu hun for Alvor begyndte at blive gammel. Hun kunde undvære Birkebrødet til Teen om Aftenen. — Ja, hvad kunde hun ikke undvære, naar hun fik Lov at holde Hovedet rankt?

Der kunde vel komme enkelte Stunder, da det brød ind over hende med smaa utilfredse Ryk; men saa lukkede hun Skuffen op i den Mahogni Kommode, og den Bog, der laa gemt der, trøstede over meget.

Værst var det, naar Børnebørnene holdt Fødselsdag, og Lisberg sagde: „Hvad skal vi give Thor eller Mine?" — Hvad nu Fødselsdagsbarnet hed!

Hun vilde saa nødig sige ham, at der maatte spares og krangles, at hver Øre maatte vendes og drejes, hvis der skulde blive Penge til Ligkisterne, til Klokker og Graver og til at betale for den sidste Tale.

Ikke en Tale, hvorved Glassene stødtes mod hverandre, hvor de ni korte og tre lange Hurraer rungede gennem Rummet for Bedstefar og Bedstemor; men en Tale, hvorigennem deres Livsgerninger skulde belyses, hvori der maaske blev sagt baade for meget og for lidt.

Helst havde hun slet ikke sagt ham, at hun var begyndt at sætte i Banken, vilde søge at oprette det lidte Tab; men hun turde jo ikke tie.

Lisberg blev, eftersom Uger og Maaneder gik, mere og mere smaasløv, og gik hun først bort, maatte han da vide Besked.

Derfor nødtes hun til at vise ham Bogen.

„Der staar kun 100 Kroner deri nu, lille Far," sagde hun; „men med Guds Hjælp kommer der nok flere."

— — —

„Bedstemor var bleven karrig," det mente Børnebørnene — nu kom hun altid til Fødselsdagene med et Ark Paaklædningsdukker, eller — om det var de større, der fyldte Aar — med en og anden Ting, der havde tilhørt hende selv, — saa en Vase og saa en Flakon.

Men den gamle Nabo i Stiftelsen, Handskemager Frantsen, vidste bedre Besked, naar han kom ind ved Aftenstid — hvad ofte skete, Lisberg savnede Selskab, nu han intet kunde bestille — lagde han Mærke til, at Fru Lisberg, selv om der var Paalæg paa Bordet, altid spiste bart Smørrebrød. Han saa hende lægge Ost og Pølse paa Mandens Mad, medens hun aldrig selv rørte det.

Og saa sagde han en Aften, — det var den Gang Aar 1906, først i April Maaned, da Aviserne fortalte om For-

beredelserne til Børnehjælpsdagen: „Ved De hvad, Fru Lisberg, nu skulde de Folk, der har saa travlt med Børnehjælpen, lave en Dag for de gamle, eller ogsaa skulde de dele de Penge, de faar ind, i to Portioner, en til Børnene og en til de gamle, — for vi kan da lige saa godt komme i Betragtning."

„Naa—aa—," mente Fru Lisberg, „Børnene har Livet for sig, vi andre er paa Hældningen med vort, og vi har det jo ogsaa meget godt, som vi har det."

„Godt, godt," buste den gamle Nabo ud, „nej, vi har det ikke allesammen godt, der er mange herinde, der godt kunde trænge til at faa mere end de 12—16 Kr. Kvartalet, som Stiftelsen gi'r! — Vi har frit Hus, de' har vi, men de' kan vi ikke spise, og Alderdommen, — ja, den har De, Fru Lisberg, jo altid holdt Dem for stolt til at søge! — Hvad for noget, Børnene lider Nød, — er fra stakkels fattige Hjem, siger De, aak ja, kan gerne være; men ikke alle, der lukker Munden højst op, trænger mest, — der er saamænd mange herinde, der daarlig nok har til Smør paa Brødet, — De selv har det da heller ikke for fedt! Tror De ikke, jeg har set, at De sidder der og ikke tør stikke til Paalæget? — Ja, nu bliver De vred, og De har maaske ogsaa Grund dertil; men jeg siger nu lige godt, at nu skulde de, der deler ud, tænke lidt paa de gamle, dem, der ikke gaar og be'r om noget, lige saa fuldt som paa Børnene. Og De, Fru Lisberg, De skulde nu ikke holde Dem for stolt til at søge Alderdomsunderstøttelse, nu De er 74."

Lisberg havde siddet og kigget paa sin Kone og den ivrigt talende Handskemager Frantsen.

Lisberg forstod aabenbart ikke, hvad Frantsen vilde have, men han saa, at hans Kone blev vred, at hun rejste sig op, at Aarene i hendes Tindinger svulmede, stod blaa under den sarte Hud, der næsten var uden Rynke.

Han hørte hende sige til Gæsten, at naar han ikke vilde komme for andet end at udspionere hendes Forhold, saa maatte han hellere blive borte, — der var ingen, der vidste, hvad hun og Lisberg havde eller ikke havde, og stille med Kortet i Kælderen paa Raadhuset, som Lem-

merne fra Almindeligheden i gamle Dage ved Bagerens Dør, — det kunde hun ikke!

Lisberg saa, at Frantsen gik gnaven bort, og han sagde: „Det skulde du ikke have sagt, Mor, du skulde ikke vist Frantsen Døren; det er den eneste herinde, jeg bryder mig om.“

— — —

Og saa var det et Aarstid senere, en Aften, da Frantsen igen sad inde hos dem — Fru Lisberg havde selv hentet ham, de var jo kun saa faa, der holdt sammen — at det kom over hende med Kuldegysninger og Hoste, stærk, vedholdende.

Frantsen lavede Kamillethe, og Lisberg hjalp hende i Seng.

Det var noget med Lungen, mente Doktoren, lidt ubetydeligt; men hun maatte holde Sengen.

Børnene kom, — den og den hjalp, saa godt de kunde. — En bragte Mad, en anden sørgede for Huset.

Men Fru Lisberg vilde op, — hele hendes Jeg stred imod at blive liggende.

Endnu havde hun ikke Stunder til at være syg, langt mindre til at dø, der var daarlig nok Penge i Bogen til den enes Begravelse, langt mindre til to.

Hun mærkede vel, da hun var kommen oven Senge, at hun havde faaet sit Knæk; men hun stred imod, kæmpede med hele sin Energi, haabede endnu paa, at hun skulde leve Manden over.

Døde han først, saa kunde hun jo endnu naa at spare til sin egen Jordefærd, men døde hun først, da vilde alt, hvad han fik ind, gaa med, — det vidste hun, — gamle Mænd er daarlige Husholdere.

Sommeren gik, Vinteren med, Fru Lisbergs Bryst blev tyndere, — hendes Gang langsommere, hendes Kinder indfaldne.

Hosten kom nu ikke mere periodisk, — den holdt ved, pinte hende om Dagen i lange Timer og jog Søvnen fra hendes Øjne om Natten.

Doktoren undrede sig, den ene Lunge var allerede borte, men endnu færdedes Fru Lisberg i sit Hjem.

At hun kan holde saa længe ud i den Alder, hun har,“

sagde Børnene og begyndte allerede at samtale om, hvor stort et Beløb, der vilde medgaa til Begravelsen.

Ligkassen gik jo fallit, — det vidste de alle, og Mor kunde ikke leve.

Nej, Mor kunde ikke leve!

Fru Lisberg vidste det selv, den Morgen Bøgen atter var sprunget ud.

Hun saa fra Vinduet ned mod alle de smaa grønne Blade. Hun saa, at Vaaren var kommen; men ikke for hende.

Derude glimtede og vaagnede det, alt det unge Liv — herinde skulde et Liv udslukkes.

Hun følte denne Morgen, at hun ikke havde længe igen, men hun havde ikke den Ro over sig, som hun burde have, ikke den Tanke for det kommende, det som laa hinsides, som absolut skulde besjæle hende.

Halvt — kun halvt havde hun evnet at naa, hvad hun vilde. — For hende selv var der sørget, men ikke for hendes stakkels Mand.

Havde der staaet det dobbelte Beløb i Bogen, hvor anderledes trygt var hun da ikke gaaet ind til den Hvile, den Fred, hun trængte til.

Og dog — dog —

Medens hun staar og ser ned paa alt det spirende Liv og føler Døden i sit Hjerte, faar hun en Tanke, stor og hellig.

Manden skal have Pengene, til hans Begravelse skal de gemmes.

— Saa — kun saa, vilde hun faa Fred!

Dagen efter kaldte Fru Lisberg Børnene sammen og overrakte dem en forseglet Pakke, som hun bad dem aabne, saa snart hun var kommen i Jorden.

Og tre Dage derefter døde hun.

Paa det hvide Bind, der var lagt om Bankbogen, stod der:

„Denne Bog beder jeg min ældste Søn opbevare for at bruge Beløbet, der staar deri, til Faders Begravelse.

Eders Moder Anna Lisberg.

Den 21. Maj 1908."

Nu forstod Børn og Børnebørn, hvorfor Bedstemoder havde været karrig.

Hosianna.

Skitse af Hans Rasmussen.

Peder Jensen og hans Kone, Maren, som bor i den lille Gaard ude bag ved Molsbakke Skov, var saa glade, som nogen Mennesker kunde være. De havde været gift et Aars Tid, og nu var der kommen en lille Pige, som laa og gryntede i Sengen hos Maren.

Baade Fader og Moder betragtede den nyfødte med glædestraalende Øjne og syntes ikke at kunne blive mætte af at se paa hende.

Men da der var gaaet et Par Dage, opstod der et vanskeligt Spørgsmaal, som truede med at forstyrre Freden i det ellers saa lykkelige Hjem. Spørgsmaalet var kort og godt dette: hvad skal den lille mageløse Pige hedde? At det skulde være et fint Navn, noget saa at sige „udenfor Bondestanden", det var Peder Jensen og Maren godt nok enige om; „Peder" og „Maren" blev naturligvis straks afvist; men heller ikke de forfinede Antydninger som „Pedersine", „Pedermine", „Marentine" eller „Marensine" fandt Naade for deres Øjne. De grublede nogle Dage hver for sig og i Fællesskab; Almanakken med alle dens Helgeninder blev tagen paa Raad; men lige vidt kom de.

Endelig en Dag, ligesom Peder Jensen sad i god Ro og nød sin Eftermiddagskaffe i Sovekammeret, medens han med Faderstolthed saa ned i Vuggen til sin førstefødte, udbrød Maren: „Nu har jeg det!"

Hun raabte det saa højt, at det gav et Spjæt i Peder Jensen; Kaffen, som han drak af Underkoppen, skvulpede over, og han spurgte: „Hvad er det, Maren?"

„Jeg har det," vedblev hun med sikker Overbevisning, „det er Navnet, — Navnet til vor lille Pige!"

„Hvad skal det saa være?" spurgte Manden, medens han skyndte sig at sætte den tømte Kop fra sig. Han saa med ivrige Blik paa Konen og gentog: „Hvad skal det saa være?"

„Hosianna!" svarede Maren med rolig Sikkerhed.
„Hosi — hvad siger du, Mo'er! sig det en Gang til!" sagde Peder Jensen noget befippet.
„Hosianna!" gentog Maren, „kender du ikke det kønne Navn fra Bibelen?"
„Jo, jeg synes nok, at jeg ligesom har hørt det før — var det ikke Hosianna, du sagde?"
„Jo, — og saa kalder vi med det samme Moster Anna op! og det kan maaske en Gang komme vor lille Pige til gode, for Moster har ingen Børn selv til at arve alt det, hun har."
„Det har du Ret i, Maren," sagde Peder Jensen ivrigt, „det er fornuftigt, og jeg synes ogsaa ligesom du, at Hosianna er et nydeligt Navn — og sjældent er det tilmed; jeg har da ikke hørt nogen andre, der har haft det Navn."
„Saa meget des bedre," sagde Maren, „men der er da heller ingen lille Pige, der kan sammenlignes med vor."
„Nej, det har du rigtignok Ret i Mo'r!" sagde Peder Jensen og gav sin Kone et Kys. Og saaledes gik det til, at Navnet Hosianna blev slaaet fast for den lille Pige.
— Saa gik der nogle Uger; Maren var forlængst oven Senge og passede sin daglige Dont, og saa kom da endelig den Søndag, da den lille Pige skulde i Kirke for at optages som Medlem af Menigheden.
Fredagen forud gik Peder Jensen op hos den gamle, rare Pastor Sommer; han havde været Præst der i Sognet i mange Aar og havde baade døbt, konfirmeret og viet Peder Jensen og hans Kone. Nu var han bleven saa gammel, at han havde set sig nødsaget til at tage en Kapellan til Medhjælper; men han var da ellers rask og rørig af sin Alder at være.
Han sad i sin brede Lænestol i sit Studereværelse, røg paa sin lange Pibe og læste i „Nationaltidende", der som bekendt er Præsternes Yndlingsavis, naar de da ikke holder sig til gamle Berlingske.
„Sid ned, Peder Jensen, sid ned," sagde Pastor Sommer med et venligt Smil, „jeg kan vistnok gætte, hvad det er, De vil; De vil have Deres lille Barn til Daaben paa Søndag, ikke sandt?"

Peder Jensen bekræftede det, og Præsten fik med noget Besvær den store Kirkebog lagt til Rette. Han tørrede Brillerne af.

„Var det ikke en Pige, Peder Jensen?"

„Jo, Hr. Pastor, det er en lille Pige?"

„Naa, her har vi hende — hvad skal hun saa hedde?"

„Vi har tænkt, at hun skulde hedde Hosianna Jensen," svarede Peder Jensen sindigt, idet han fæstede Øjnene stift paa sine Støvlenæser.

„Hosianna!" udbrød Præsten og skød Øjenbrynene et godt Stykke op ad Panden, „nej, det Navn kan vi sandelig ikke give hende."

„Hvorfor ikke det? Min Kone og jeg vilde da saa gerne have netop det Navn."

„Ja, men, min gode Peder Jensen, der er jo ingen, som hedder saadan!"

„Nej, det kan godt være; men det er netop derfor, Maren og jeg er kommen til at synes saa godt om dette Navn."

Præsten sad lidt og betænkte sig, medens han sendte stærke Røgskyer ud i Luften.

„Vent lidt, min kære Peder Jensen," sagde han derpaa, „jeg tror sandelig, jeg skal høre, hvad Kapellan Petersen mener."

Med disse Ord rejste han sig og gik ind i Sideværelset. Her inde sad den unge Kapellan fordybet i Forberedelserne til sin Prædiken til næste Søndag.

„Hvad skal jeg dog gøre!" udbrød Pastor Sommer, „Peder Jensen fra Skoven sidder inde i Studerekammeret og vil have, at hans lille Pige skal hedde Hosianna?"

„Kan det ikke hjælpe at prøve paa at faa ham fra det?"

„Hvor kan De tro det, min kære, unge Ven! Det er naturligvis Konen, som har fundet paa det, og saa kan det saamænd ikke nytte, hvad vi siger!"

„Maa jeg prøve at tale med ham?" spurgte Kapellan Petersen.

„Ja, prøv det kun, min unge Ven!" svarede Pastor Sommer ligesom noget lettet. „Men det hjælper ikke noget! det hjælper ikke noget!" føjede han til med et lille Suk.

— Kapellan Petersen kom ind i Studereværelset.

„God Dag, Peder Jensen!“ sagde han, „De skal nok have Barnedaab paa Søndag?“

Med disse Ord satte han sig for den opslaaede Kirkebog og greb en Pen.

„Den lille er jo ikke hjemmedøbt?“

„Nej, Hr. Pastor!“

„Hvad Navn skal den lille saa have?“

„Hosianna!“ svarede Peder Jensen, idet han forsigtigt skævede til Kapellanen.

„Det er et rigtigt pænt og sjældent Navn, Peder Jensen,“ sagde Kapellanen.

„Synes De det?“ udbrød Peder Jensen synlig oplivet, „det er jeg rigtig glad ved at høre, for den gamle Præst — han er ellers saadan en flink Mand — han var ikke rigtig tilfreds med det Navn.“

„Ja, men det er jeg, Peder Jensen; jeg synes, det er et pænt Navn — det er altsaa en lille Søn, De har faaet?“

„Nej, Hr. Pastor,“ svarede Peder Jensen noget forundret, „det er da virkelig en lille Pige.“

„Ja, det forandrer rigtignok Sagen!“ udbrød Kapellan Petersen med mild Deltagelse, „saa kan hun ikke komme til at hedde Hosianna; for det er jo et Drengenavn.“

„Det er da vel ikke muligt! er det et Drengenavn?“

„Jo, vist er det saa,“ svarede Kapellanen med sikker Bestemthed, „De husker jo nok, at der staar: H o s i a n n a, den D a v i d s Søn!“

„Ja, det er meget rigtigt,“ svarede Peder Jensen spagfærdigt, „ja, saa kan det jo ikke gaa med d e t Navn. Hvad skal vi saa kalde hende?“

„Det er bedst, at De gaar hjem og snakker med Deres Kone om det,“ mente Kapellanen.

„Ja, det har De Ret i; det vil jeg gøre,“ sagde Peder Jensen, „Farvel og Tak; hils den gamle Præst.“

Med disse Ord greb Peder Jensen sin Hat og Kæp og listede ud ad Døren.

Paa Langfart.

Af **Balder Knutzen.** Illustreret af Forfatteren.

Jørgen og Peder hed to af Knøsene i Rokkeleje, to rigtige Himmelhunde — det vil sige: det var et Par lystige Svende, raske til deres Gerning baade i Søen og paa Land, og som, naar de havde kvistet og stenet Garnene og ellers ikke havde noget nyttigt at tage sig til, ja, saa kunde de jo gerne engang imellem gaa tilkros.

Oppe i Kroens lange Længe, ud mod Vejen, var Købmandshandel og Skænkestue som det sig hør og bør for en rigtig Kro; den havde i de senere Aar lagt sig efter Badegæster, og saa flyttede den tilslut over Vejen og ligger nu som Badehotel nede ved Stranden; men det kommer ikke denne Historie ved.

Skænkestuen var et langt, lavt, hvidkalket Rum med et mørkerødt, tiloset Bjælkeloft og to storskærmede Petroleumshængelamper, Gulvet sandstrøet, og som Bohave lange, skurede Borde og Bænke. Uagtet disse tarvelige Omgivelser fandt Jørgen og Peder, at her var rigtig hyggeligt, og for Resten var der ogsaa en Del af de andre Fiskere, som kom herind, men sjældent nogen af dem, som hang her saa længe, det vil sige til Klokken ti slæt, som de to Venner.

Naa, det var jo heller ikke hver Aften, de faldt herind; men man kender jo Folkesnak, den laver gerne en Flue til en Elefant: altsaa hed det sig, at de var her altid. Det kunde nu ogsaa være det samme, for de brød sig fejl om det. „Den lille Flok", som var paa Færde overalt, havde jo travlt med dem, de var efterhaanden kommen til at staa lidt skarpt overfor en stor Del af Lejets Beboere; Peder havde nok Part i en Kvase, og Jørgen gik saa med ham i Fartøjet, men ombord var der ikke rart, naar lige undtages, de havde haardt Vejr eller godt Fiske, saa kunde deres Baadlag godt bruge dem.

Peders Forældre var døde, og han boede sammen med Jørgen hos dennes Moder og Søster. Der blev sagt saa meget om Jørgen, han var jo en stovt Karl, og han saa

gerne til Pigerne og gjorde lidt Kommers med dem, selv de mest knibske kunde ikke lade være med at smile til ham. Blandt andet gik Rygtet, at han gjorde sine Hoser grønne oppe paa en Gaard, der laa lidt inde i Landet ovenover Lejet. Det var det mest sande, der blev fortalt, thi Jørgen holdt virkelig af Gaardejer Lars Stoffers Datter Vibeke, men det var til ingen Nytte, han gjorde sig Ærinde derop eller laa ude i Marken og ventede, naar Vibeke kom for at flytte Køerne, det var kun lidt han fik talt med hende, og hun holdt sig sky fra ham, om det nu var de Rygter, der gik om Jørgen, eller hendes Faders Skyld, thi Lars havde en Rem af Huden og søgte den lille Floks Møder.

En Morgen, Jørgen og Peder er ude med Jollen og tage nogle Garn med Fisk til Husbehov, siger saa Jørgen og slaar i Toften: „Det skal F. vælte mig bli' Løgn dette herre!" — „Hva' for no'et?" — „Nu er jeg ked af at gaa herhjemme og tosse, nu ta'er jeg Hyre og ser at komme væk fra det hele." — „Ja, jeg havde skam Lyst til at gøre det samme, havde jeg ikke Parten i Kvasen og desuden, ja, saa kan jeg ikke." — „Nej, Du skal blive hjemme, Du skal hjælpe Mo'er, jeg ved godt det om Inger og Dig, saa ved jeg da ogsaa, at de ikke kommer til at lide Nød, mens jeg er borte, eller hvis jeg skulde blive derude." — „Sikke no'et Sludder," siger Peder, „hvorfor skulde Du ikke komme hjem igen?" — „Naar man nu har mest Lyst til at rende fra det hele, give Fanden i det altsammen." Jørgen ser ved de sidste Ord langeligt ind mod Lejet, hvis hvide Huse lyser i Morgensolen med Højderne bag sig og deroppe mellem Kornagre og Marker spredte Bøndergaarde. Peders Blik søger ogsaa indefter: „Ja, ja, Kammerat, jeg forstaar dig." — „Tak, Peder, og hvis Du engang imellem skulde se hende, saa — —" De veksler Haandslag og ror mod Land.

— Det er en Aften i spanske Søen, det har blæst haardt i flere Dage — en Bark arbejder sig frem for smaa Sejl, hvert Øjeblik tager den en Overhaling, Forriggen er blæst ned og hænger udenbords; paa Dækket arbejder Folkene ved Pumperne, et Par Mand hænger forude, hvert Øjeblik overskyllet af det sydende og skummende Hav, de ar-

bejder med Økser for at faa Tovværket klaret væk, Skibet bliver besværet af alt Godset, der ligger og hugger mod Siden af det. Af og til lyder hæse Kommandoraab i den pibende og hylende Storm.

Mandskabet er træt og kæmper modløst for Livet; det var gaaet godt, til Forebramstangen med løbende Gods brasede ned, indtil da var der dog Styr paa Skuden, nu ligger den viljeløs prisgivet den rasende Naturmagts Luner, kan ikke lystre Roret, maa friste Skæbnens tunge Lod, hvis der ikke sker noget. Skyerne halser som vilde, løsslupne Hunde over Himmelen, ude fra Atlanten kommer Søerne utøjlet, mægtige og fraadende, og inde om Bagbord har man Land med Revler og Rev, man ved ikke hvor nær.

Hele Natten raser Vejret, Skuden slingrer og girer, Søerne fejer over Dækket, Baadene, Dækshytter og alt opstaaende er væk, sønderslaaet og splintret. De faa Folk, der endnu er i Live, har surret sig fast. Forstavnen er nu stadig under Vand, et af de flydende Rundholter har slaaet Hul paa Skroget, der synker mer og mer med Agterenden opefter.

Da Dagen melder sig med en gulrød Rift ude i Kimmingen, og de sortblaa Bølgedale faar en svag Afglans, mens de flaskegrønne Toppe med isblaa Skumkroner vælter sig i rasende Vælde, da er Skibet gaaet ned, kun en Del Vraggods flyder rundt i en forvirret, malende Masse.

Efterhaanden letter Skydækket. — Vinden er sprunget om, den kommer nu fra Land. Bølgedalene bliver bredere og fladere. I den brændende Sol ligger to Mand, klamrende sig til Storraaen, dens Bevægelser i den lange Dønning støttes af Sejlet, der hænger nede i Vandet. Da Middagssolen staar lige over dem, slipper den ene af dem sit Tag, og med Armene strakte i Vejret synker han, den anden ser det knap, hans trætte Øjne ransager stundesløst Horisonten. Han hiver sig, saa godt han kan, højere op og lægger sig forover, Overanstrengelsen mestrer ham.

Hvorlænge han har ligget saadan, ved han ikke, han ser blot, at Solen er nede ved Havfladen, ved ikke, om det er Aften eller Morgen. Han tror at drømme, han ser et stort Skib, for Pres af alle Sejl, stævne ned imod sig. Han

raaber og vinker med begge Hænder, men Skibet er et godt Stykke udenfor ham. Han flaar sin Skjorte af og svinger den over Hovedet og brøler af sine Lungers fulde Kraft. Men pludselig synes han at se Forsejlene derude halse rundt, han gør en sidste Anstrengelse og synker dødsenstræt ned mod Raaen.

— Der hersker en apatisk Ro over hele Fartøjet, det gaar, som drevet af usynlige Kræfter, afsted i Passaten. Dagene ligner hverandre — ingen Sejl bliver taget, stadig det samme, Vagt om Vagt. Solen bager om Dagene, og om Nætterne er Heden saa stærk, at man helst holder sig ovendæks under Solsejlet, her er dog lidt Luftning. Flyvefiskene glimter som smaa Sølvlyn, og for Boven boltrer Springerne sig med høje Glædeshvin. Men i Skibets Kølvand viser sig af og til den haarde, trekantede Rygfinne af en Haj.

„Southern Cross" hedder Skibet, og det skal paa Ekspedition til de sydlige Polaregne. Nede paa Lasarettet opholder Jørgen sig, han blev fisket op i den spanske Sø, men det har taget længe at faa Bugt med Kraftløsheden; da Jollen, der var sat ud efter ham, kom paa Siden igen, blev der meldt op, at Manden vist var død, og det kunde ogsaa godt se saadan ud. Ekspeditionens Læge tog ham under Behandling, og hans ihærdige Anstrengelser er nu kronede med Held.

Jørgen har faaet Lov til at staa op nu, men Benene vil ikke rigtig makke ret. — „God dam," siger Lægen, „havde vi ikke haft saa travlt paa Grund af, at vi blev forsinkede af den Ryger deroppe i Biscaya Bugten, saa var Du, min Gut, bleven smidt i Land i Spanien, og det havde vist ikke været rigtig heldig for Dig — næh, nu kan Du vist bedre klare Dig, der er jo Tømmer i Dig, og jeg skal nok tale med Lederen, om Du kan faa Lov at blive her ombord."

Jørgen har nemlig saa mindelig bedt om at maatte blive hyret som Matros, da han nødig vil gaa fraborde i Sydamerika, hvor de skal ind for at komplettere Provianten, før de gaar videre paa den trælsomme Rejse i Isen —: „Skidt var det, at mine Papirer gik ned med Skuden, dette her vilde passe sig udmærket for mig."

Om Eftermiddagen kommer Lægen ned igen, og sammen med ham er Chefen, Mr. Steawen, kongelig engelsk Søofficer, og saa Styrmand Mr. Darrick. — „Naa, Sir," siger Mr. Steawen, „glæder mig at se, at De er kommen til Hægterne igen." — „Well, Sir," siger Jørgen og gør et forgæves Forsøg paa at rette sig. — „Doktoren har talt om Dem, og at De gerne vilde med os, se nu først at faa samlet Kræfter, vi har jo god Tid, saalænge vi løber her i Passaten, naar vi kommer ind paa Kysten, saa lad os tales ved igen. Tag den nu med Ro og lad ganske som De var hjemme. Vi skal have raske Folk med os, og De ser mig nok ud til at kunne bruge Næverne. Good bye!" —

De er borte, og Jørgen sidder og spekulerer over de sidste Hændelser; det er nu et halvt Aar siden, han tog hjemme fra, Peder er bleven gift med Søsteren, og alle havde det godt, Vibeke havde Inger omtalt i sit sidste Brev, det havde han faaet i London, to Dage før han gik med Barken, hun var bleven end mere alvorlig — skulde hun dog alligevel bryde sig om ham, var det forkert, at han var rejst ud; nu vilde der gaa mange, mange Tider, ja Aar, før han kunde vente at høre noget hjemmefra.

Da „Southern Cross" løber ind paa sin sidste Station paa Vejen til det lange, ensomme Ophold dernede langt mod Syd, er Jørgen bleven Matros ombord; det traf sig saa heldigt, at en af Folkene, paa Grund af daarlig Opførsel, skulde afmønstres her. Jørgen har skrevet et langt Brev hjem og indeni lagt et til Vibeke.

— Det er paa Ekspeditionens tredje Aar. „Southern Cross" ligger i den mørke Vinternat under den store, tavse Himmel — rundt om Is og kun Is, af og til skruer og knager det i Isdækket. — „Saa skulde det vel egentlig snart være paa Tide at lette herfra," siger den ene af de to Mænd, der, spejdende ud i Mørket, opholder sig paa Bakken under Træoverbygningen — „Brænder Lanternen klart?". Han taler igen. — „Javel," svarer den anden, han har været ude paa Bougsprydet og set tilvejrs, og John sidder jo oppe i Tønden klar til at brænde Raketter af, hvis der skulde vise sig noget ude omkring." — „De burde kunne være her tilbage nu, men der er jo saa me-

get, der taler for, at de kan være bleven forsinkede." — „Forsinkede? ja, det skulde jeg mene, det er jo en Maaned over den Tid, Chefen mente at ville benytte; vi kan jo heller ikke saadan uden videre lette, Isen maa først komme i Drift, men levende begynder den at blive, siger Styrmanden, da der i det samme lyder dumpe, buldrende Brag, den synger vist snart paa sit sidste Vers for denne Sinde."

De tramper videre op og ned, indtil en Mand kommer op og melder, at Aftensmaden er færdig, og efter at Styrmanden har sendt en Afløser tilvejrs for John, gaar de ned. —

I Messen er der lyst og hyggeligt, man vil knap tro, at kun nogle Planker danner Skel mod det rugende, uhyggelige Mørke udenfor. De lange Borde er dækkede, og den varme The dufter; der tales meget om den længe ventede Slædeekspedition og om Hjemrejsen; alle glæder sig til at kunne vende bort fra dette Opholdssted og de haarde Strabadser. — „Gud ved, hvorledes den unge Dansker klarer sig," siger Styrmanden, „det er en rask Gut, han vilde jo med Djævlens Vold og Magt med de andre." — „Han, han klarer sig nok," siger Overmatrosen, „jeg har sjælden set saadan Kat til at gaa til Vejrs og aldrig bange, men et er at være ombord, og et andet ude i alt dette troløse Isbras." — Da Theen er drukket, tændes Piberne, nogle sætter sig til at læse, andre faar sig en Sludder eller et Slag Kort. Nyt Vagthold sendes op, og det er næsten Tid til at tørne til Køjs, da høres Skud og Trampen paa det frosthaarde Dæk, og ned kommer en af Vagtsmændene og melder, at der viser sig nogle mørke Punkter ude om Styrbord. — „Jeg mente nu rigtignok, de skulde komme om Bagbord," siger Overmatrosen og trækker Skindhætten frem over Ansigtet.

Oppe paa Dækket er der blevet livligt, Raketterne kaster deres klare Lys ud over den mørke Is, og Bovkanonen brænder sit smældende Skud af Gang paa Gang. Skyggerne derude bevæger sig hastigt, ligesom glidende frem — nogen Tid efter hører man Hundeglam, af og til et svagt Puf af et Vaaben. Og saa er der pludselig tre Slæder, der hopper og svingler ind under Siden paa Fartøjet, i den knubrede Is. — Et gjaldende Hurra runger, og op

ad den brede Leiter kommer Hundene, de hopper og bjæffer og forsøger at slikke Folkene i Ansigtet, saa overvættes en Glæde lægger de for Dagen; der bliver slaaet Taljereb om Slæderne, og de hejses indenbords. Der spørges, frittes, men Svarene falder trægt, de hjemvendte er overtrætte. Snart hviler Søvnens Ro indenfor Skibsplankerne, kun oppe paa Dækket gaar Vagten frem og tilbage — nu og da lyder en hul Dundren, naar Isen revner, eller en Isbræ ramler sammen.

Næste Dag efter Frokosten lader Chefen Mandskabet pibe paa Dækket, da det staar opstillet, gaar han hen for Fronten, og efter at have kaldt Jørgen frem, tager han ham i Haanden og siger: „Boys, idet jeg shakker Haand med denne Gut, kommer det af, at jeg respekterer ham; I ved, jeg er kun sparsom med Ros, men bravere Kammerat skal man lede efter. Vi er, som I ved, bleven betydelig forsinkede paa Hjemvejen, thi vort Hjem er her ombord, vi, der var derude, har taget mangen drøj Tørn, og den sidste Uge har, paa Grund af Snevejr og det indtrædende Tøbrud, været særlig spyds. I, der blev ombord, har gjort jer Pligt og bevaret Skuden. For en Uge siden kom min Slæde bort fra de andre, jeg og mine to Ledsagere kørte rundt efter Kompasset i forskellige Retninger uden Resultat, saa holdt vi nordvest i igen, men det var en træls Vej. I Forgaars havde jeg, mens jeg tog en Observation, sendt mine to Mand ud for at spejde. Jørgen kom først tilbage, og det i yderste Time. Jeg havde fjernet mig et godt Stykke fra Teltet og Hundene, og i det svære Snefog var jeg gaaet i en Sprække i Isen, Siderne var lodrette, og jeg havde Vandet oppe over Brystet, jeg kunde ikke komme løs og var just i Færd med at opgive videre Forsøg paa nogensinde at se gamle England, da kommer Jørgen, han firer sig ned, dykker under og borttager det, der forhindrer mig i at komme fri, han hjælper mig op, og med næsten overmenneskelige Kræfter faar han mig op paa fast Is. Se, dette har jeg skrevet i min Journal, og den bliver afgivet hos det kgl. Admiralitet, og derfor, Jørgen, giver jeg Dig Haanden og beder Dig, naar Du kommer hjem, at hilse din Moder og bringe hende min dybtfølte Tak for den Søn, hun har; og dit gamle Fødeland kan være stolt,

hvis det har mange saadanne som Du! Tak, Jørgen! Og nu, Folkens, hils ham med et godt brittisk Hurra."

— En smuk Septemberdag kommer Jørgen gaaende ad Vejen fra den lille Stationsby ud til Lejet. Han er i flunkende ny Klæder, en Medalje blinker paa Brystet, under Armen har han sin Randsel. Han ser sig om paa de gammelkendte Steder, som det nu er fire Aar siden, han forlod, her ser alt ud som den Gang. Paa Markerne staar Kornet her og der i Traver, enkelte Steder pløjes der, de fjerne Skove er begyndt at isprænges Høstens Farver, foran ligger Klinterne med det hvide Fyrhus, og ude bag dem blaaner Kattegat. Han gaar langsomt, ligesom tøvende, der er jo ingen, som venter ham. Noget magrere er han jo blevet, og et melankolsk haardt Drag ved Munden gør hans vejrbidte Ansigt noget for tidlig ældet.

Da han naar Lars Stoffers Gaard, haster han forbi, og snart gaar han ad den skraa, smalle Sti ned til Klintens Fod, hvor Lejets Huse ligger samlet, som om de havde Trang til at lune hinanden, naar Vejret bærer haardt indover Stranden. Han gaar bagom Haverne og naar det yderste Hus, Garnene hænger til Tørre, og Peder sidder med Ryggen mod Gavlen og stener Garn i en Bakke. Ved Siden af ham staar Inger og bøder en særlig slem Sildenæring. Jørgen aabner Laagen ind til den lille Have, ved Lyden af Klinken ser de begge op. Peder kommer sindigt paa Benene og raaber ind af Halvdøren: „Mo'er, her kommer Jørgen!"

Efter at den første Bevægelse har sat sig, og Kaffen er kommen paa Bordet, maa Jørgen fortælle om de forløbne Aar, om Festerne, der har været for Ekspeditionens Deltagere, om al den Ros og Hæder, der var bleven ham til Del, ikke blot fik han en stor Pengebelønning af den engelske Regering, men Mr. Steawen havde hos den danske udvirket, at Jørgen fik Medaljen for ædel Daad. Saa spørger han ud om Befolkningen, om Venner og Bekendte, men det, der hele Tiden brænder ham paa Læberne, tier han haardnakket med. — Han gaar sig en Tur, paa Besøg, og nede ved Havnen staar han længe, han ser, at de gamle Kvaser er gaaet ud af Kurs, nu er baade store og smaa Fartøjer forsynede med Motorer, og

Havnen er bleven større og bedre skærmet mod Nordvesten. I Tanker gaar han hjemad, hvad vilde han egentlig her, naa, et Par Dage kunde han jo slaa sig til Ro og saa ud igen, i England var der altid „Tjans" for en god Matros, at ligge her og fiske vilde maaske dog i Længden blive for kedeligt.

Da han kommer til Haven, staar Inger ved Laagen, og efter at have set lidt paa ham, siger hun: „Hør, Jørgen, Du har slet ikke spurgt efter Vibeke, jeg har Hilsen til Dig, og i et Brev, som jeg sendte til Edinburgh. — —" „Jeg har ikke faaet Brev siden London!" — „Ja, jeg var heller ikke sikker paa, om det vilde naa Dig, derfor beholdt jeg dette, — hun tager et Brev frem af Lommen — og skrev kun i mit, at Du, naar jeg hørte fra Dig, og Du opgav mig dit næste Opholdssted, vilde faa noget sendt, der maaske kunde virke til, at Du kom hurtigere hjem." — Jørgen tager Brevet, aabner det langsomt, paa een Gang farer han ind i Huset, roder i sin Randsel og afsted gaar det opad Bakken.

Kommen til Lars Stoffers Gaard, dvæler han lidt uden for og gaar saa ind gennem den brede, sorttjærede Fløjport. Det er lige efter Middag, og Folkene skal begynde paa Arbejdet igen. Vibeke kommer med et Tørklæde over Hovedet. Hun skal ned til Købmanden i Fiskerlejet. — „Goddag, Vibeke, ja, I kender mig vel næppe?" — „Velkommen skal Du være tilbage, Jørgen, skulde jeg ikke kende Dig!" — Tak for det, men jeg hørte aldrig fra jer derude, jeg skrev et Brev til jer fra Sydamerika paa Udrejsen." „Rigtig Tak for det, Jørgen, men da der vilde gaa saa lang Tid, før jeg vidste, hvor Du sikkert var, saa ventede jeg og sendte et med din Søsters, for at Du ikke skulde tabe Modet." — „Det har jeg faaet i Dag, og Tak for din Tro paa mig, ser Du, Vibeke, dette skrev jeg nede i Ißørkenen, men da vi saa naaede Havn, fattedes jeg Mod til at affende det, jeg vidste jo ikke, om Du var mig god." — Vibeke slaar Øjnene ned og bliver blussende rød: „Har Du ikke vidst det før, saa skal Du nu vide, at aldrig har jeg tænkt paa nogen anden end Dig, og at Du rejste, bedrøvede mig dybt, jeg vidste jo ikke, om jeg nogensinde fik Dig at se igen. Jeg ved godt, at jeg var haard imod Dig,

jeg burde ikke have lyttet efter de andre. Og hvor Du har lidt, Jørgen, og det er min Skyld altsammen, men nu skal det blive godt, det lover jeg Dig. Jeg skal nok tale med Fa'r, han har læst i Avisen om al den Hæder, som Du ærlig har fortjent, han sagde endog, at Lejet burde

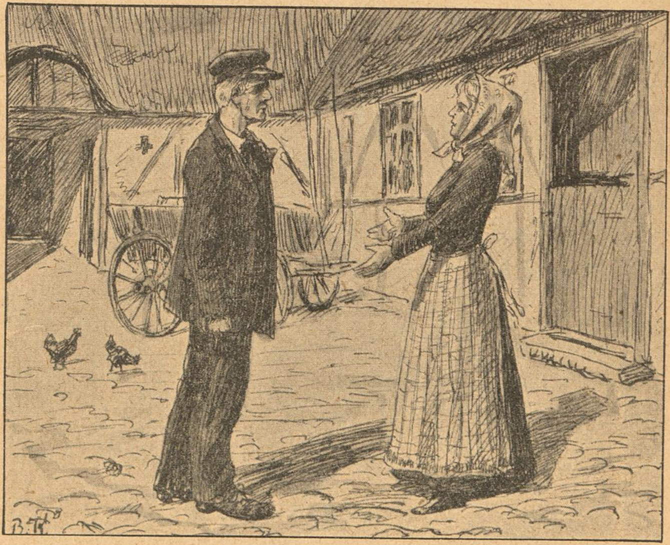

være stolt af Dig." — „Aa, Vibeke, det er altsammen kun smaat, hvad jeg har udrettet, kun min Pligt, men at Du holder af mig, det er det allerbedste, vejer mere end det andet."

De følges ad ud mellem de afhøstede Marker, ned over Klintvejen, og hjemme hos Jørgen bliver Vibeke modtaget med Glæde af hans Moder, thi nu ved hun forvist, at hendes Dreng ikke vil rejse bort igen.

Hundene kommer med Mikkel. Efter Simon Simonsen=Maleri.

Den lille Trænerdreng.

Af Peter Kronborg.

Paa Hjørnet af Landevejen mod Syd, lige udenfor Byen laa et lille straatækt Bindingsværkshus omgivet af en velholdt Have, der mod Nord skærmedes af Statsskoven.

Her boede paa tiende Aar Husmand Jens Hansen med sin Kone Chisten. Begge havde haft fast Arbejde hos Bonden, i hvis Hus de boede.

Tiden var gaaet, Rigdommen havde holdt sit Indtog hos Familien, hvad Børn angik — tre velskabte Drenge og seks do. Piger.

Det kostede ikke lidt at skaffe Mad til alle de Gutter, der altid var oplagt til at spise meget og tit, aldrig lidt.

Med Klæderne var det lettere, thi om Sommeren, der hos Chisten begyndte tidligt og sluttede sent, var hele Banden barbenet, barhovedet og med det mindst mulige Tøj paa. Men efter Høsten plejede Sommergæster og andre gode Mennesker at overlade Chisten en Del brugt Tøj til Børnene. Ved Hjælp af en gammel Skræderpige blev der saa syet Tøj til hele Flokken. Det var en stolt Søndag, naar Chisten saa kunde præsentere alle Børnene i fuld Galla for Fatter. De gik frem og tilbage ude paa Vejen, kejtede og generte i deres Bevægelser af de tætsluttende Trøjer, Kjoler eller Bukser. Men de fandt sig i det, da de vidste, at det var fint Tøj, de havde faaet paa.

Den nye Tid havde holdt sit Indtog paa Egnen med Sommer og Badegæster. Enkelte af disse havde fundet Omgivelserne saa smukke, at de blev hængende, købte Jordlod og byggede. Alt dette var nu Banens Skyld — der var Folk paa Egnen, som sagde, Banen dræber Idyllen.

Bonden, der ejede Gaarden, havde været fiffig nok, han solgte først nogle store Grunde, derefter anlagde han snorlige Veje, beplantede med Lindetræer. I Vejene var der lagt Gas, Vand, Elektricitet m. m., Tiden var moden, Grundene gik som varmt Brød, kun enkelte lave Strækninger blev tilbage, men disse gik ogsaa efterhaanden til billigere Priser.

Bonden puttede sine Skillinger i Lommen og rejste til Hovedstaden.

Jens Hansen saa paa det hele med sure Miner. Der, hvor han nu i flere Aar havde pløjet, saaet, mejet og høstet Sæden, var der nu Villaer med velholdte Haver, paa nogle Lavninger nær, hvor Ukrudtet kulminerede.

Jens Hansen havde som Paaskønnelse for sit gode Arbejde faaet Ret til at bebo sin lille Hytte gratis i fem Aar. Det var jo altsammen godt, især da det ikke med den nye Tid skortede paa Arbejde, hverken i Bygningsfaget eller ved Havearbejde.

Men Jens Hansen syntes, at den nye Tid spændte Ben for ham paa mange Maader.

Der kom nu allerførst Forbud mod Svinehold, det var trist, da Jens fedede to Hold Svin om Aaret for at have Saltebalen fuld. Ved Hjælp af sit Flæsk og sine Kartofler i Haven og Mælken af sin Ged, der altid læmmede i Marts, havde Chisten altid haft Mad i Huset.

Ikke alene Grisen, men ogsaa Geden maatte afskaffes, da Grundene var solgt og Græsset hermed forbi.

Det var ikke alene Tab, men ogsaa en ren Sorg for alle Børnene, der hver Dag drev Geden ud og legede med de smaa Kid.

„Du skal se, Chisten, Nættet trækker sig snart sammen om os og driver os ud af Hytten."

„Aah, det gaar nok altsammen, Jens Maa vi ikke have Svin eller Ged, saa holder jeg Høns, og vi har jo heller ingen Ret til at bo her mere. Naar nu lille Knud er konfirmeret, maa han ud at tjene, saa ser vi os om efter noget nyt til Foraaret, vi skal nok klare den.

Knud eller lille Knud, som han altid kaldtes, var den førstefødte; hvad Størrelsen angik, da var hans niaarige Broder ikke saa lidt større. Knud havde et kønt lille Hovede med lyst krøllet Haar og smukke blaa Øjne. Han var den flinkeste Dreng i Skolen, og Skolelæreren sagde altid: Lad Knud studere til Lærer, saa faar De Glæde af ham, Jens Hansen.

Aark, hvor skulde de Penge komme fra, sagde Faderen, der er jo otte uopdragne Børn tilbage. Nej, nu er han snart femten Aar, og Konfirmationen er dyr nok. Nej,

lille Knud skulde ud at tjene. Men som hvad? Han var for lille og spinkel, ellers skulde han været hos en Bonde, for det er det eneste Sted, en Dreng lærer at arbejde. Murer og Tømrer havde han ikke Kræfter til. Skræder og Skomager vilde Knud ikke høre Tale om. Naar dette blev berørt, brølte Knud og løb over til Vognmanden, hvor han gik tilhaande i Stalden og red paa et Par Islændere.

Da Konfirmationen var vel overstaaet i Oktober Maaned, mente Faderen, at han burde tale et Alvorsord med Knud, saa han kunde komme ud, der var Børn nok hjemme.

Da Knud en Aften kom hjem fra Vognmanden, tog Chisten fat paa sin Dreng, medens hans Søskende var i Seng. Hun bænkede ham ved sin Side ved det store Bord, og nu kom Jens Hansen ude fra Haven, og saa sagde Faderen mildt til sin Dreng:

„Hør nu, Knud, vi maa lægge vore Hoveder i Blød, saa du kan faa en Plads i Vinter. Du kan jo ikke være bekendt at gaa og drive herhjemme, du maa ud og lære noget. Du kan ikke altid rende i Halen paa din Mor. Du er nu fyldt femten Aar. Hvad har du nu Lyst til at blive."

Knud vilde være noget ved Hestene, det var det eneste, han havde Lyst til.

„Naa, ja, ja, skal vi saa sige Vognmandskarl. Men har du betænkt, at der skal Kræfter til at læsse Sten, Kalk, Kul og Grus af, og det har du jo ikke, Knud. Kunde du endda bare begynde at vokse lidt, saa vilde det jo nok gaa, al den Stund du jo ikke er saa tosset endda med Haandlaget, men ud at lære noget skal du."

Chisten nikkede her til sin Dreng, tog hans Haand og trykkede den blidt.

Knud saa fra den ene til den anden, sukkede og fremstammede: „Maa jeg da ikke være hjemme hos jer i Vinter??"

Nu kom Turen til Forældrene, de saa paa hinanden, medens Knud mere frejdig fortsatte:

„Vognmanden vil gerne beholde mig i Vinter og give mig Kosten og ti Kroner om Maaneden; Ritmesteren, som du graver for i Haven, Far, han vil give mig een Krone om Ugen, naar jeg vil strigle, vande og rense hans lille

Pony om Middagen, men jeg maa jo bo hos jer herhjemme."

Det faldt som en Bombe ned paa Forældrene, et saadant Forretningstalent, det var dog en Pokkers lille Knud, saa fiffig han havde lavet det hele. Forældrene saa stolte paa hinanden. Chisten krystede sin Dreng. „Vist saa, du bliver hjemme hos os i Vinter. Vi faar se Tiden an, maaske ogsaa du kan vokse lidt i Vinter," sagde Faderen. Hermed var Sagen afsluttet til fælles Glæde for alle Parter.

Vinteren gik, Foraaret kom med alle sine Længsler og glade Forhaabninger om lyse Tider, som de grønne Blade hviskede om, naar de var sprungne ud af Knopperne og blafrede for den sagte Vind.

Lille Knud havde maattet arbejde og hver Uge afleveret sine Penge til Moderen. Men til Faderens Sorg, der hver Maanedsdag havde maalt ham paa Dørstolpen, var Knud ikke i det halve Aar vokset en Tøddel. Derimod var hans otteaarige Broder vokset ham over Hovedet.

„Hvad skal det dog blive til?" sukkede Faderen. „Den stakkels Dreng med de gode Anlæg kan jo aldrig i sit Liv blive til noget. Mon det ikke var godt, om han blev vakcineret?"

Faderen, der havde grebet denne Ide, gik hen til den gamle Distriktslæge og satte ham med stor Alvor ind i Situationen. Distriktslægen grinede Faderen ud og gav ham en ordentlig Overhaling med paa Vejen hjem. „Er Drengen blot god nok, saa er han sgu ogsaa stor nok, selv om han er lille!" raabte han efter Faderen.

Nogle Dage efter stod Jens Hansen og gravede et Busket i Ritmesterens Have, Fuglene havde travlt med at samle Straa og Fjer til Rede, Stæren sad paa Pinden udenfor sit Hus og fløjtede sine kendte Melodier, og fra Naboens Bikube summede Bierne og fløj hjem, fyldte med Blomstermel paa Bagbenene fra Anemonerne i Skoven.

Jens Hansen var ved at falde i den største Forundring over at være Vidne til en Scene mellem Ritmesteren og lille Knud.

Ritmesteren stod med en Pisk midt i sin Plæne, der havde sine tyve Alens Diameter, som enhver Cirkus ogsaa

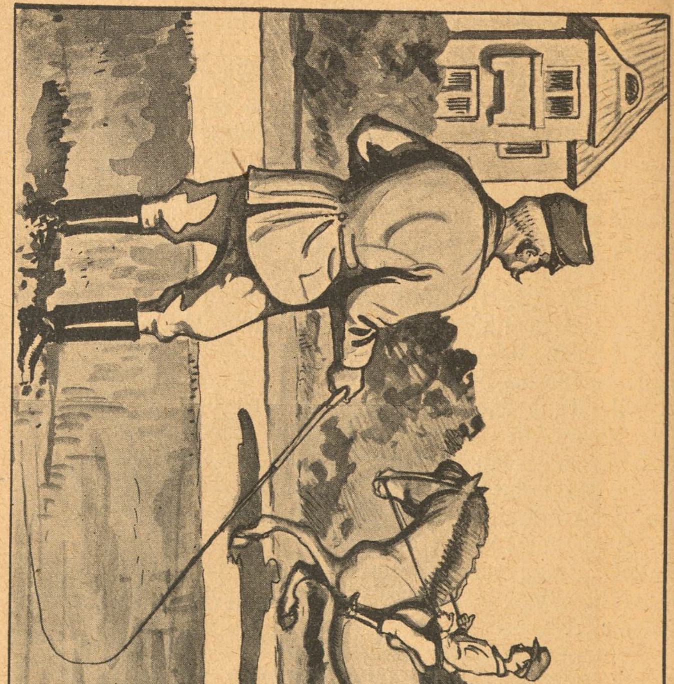

har. I den grusbelagte brede Gang var Knud tilhest paa Ritmesterens Pony. Han sad stiv og strunk med Benene strakt i Stigbøjlerne.

„Trrrav!" kommanderede Ritmesteren, som om det var en hel Eskadron. „Lange Arme — Tømmen mellem fjerde—femte Finger — Tommelfingrene i Vejret — ret saa — vis Volten i venstre Haand — godt. Omkring — saadan højre Volte — sænk nu højre Haand — vis Volten — din lille Æsel — fremad, ret saa — vil du strække Benene — stikke Tæerne lige ud — Hælene ned. — Giv Agt! — Halv højre om — verser til venstre. — Naada — klem paa — brug Schenklen — det var ret. — Holdt! — Rør!"

Ritmesteren gik nu hen og klappede Ponyen og roste Knud.

„Nu slutter vi af med Galop til højre — Chancement — til venstre — Skridt og herut!"

Da alt dette var udført korrekt af Knud, følte Ritmesteren sig overmaade vel tilfreds med sin Elev. Pludselig opdager han Faderen, der staar hensunken i Drømmerier, medens han havde betragtet den højere Rideskole.

„Hallo, kom herhen, Jens Hansen!"

„Saa De Drengen? Hvad?" — —

„Synes De ikke, at jeg har faaet noget ud af ham, en rigtig Dreng til at føre, føle og have Forstaaelsen af en Hest? — Hvad?"

Til Ritmesterens Ærgrelse sagde Jens Hansen ogsaa: „Hvad?"

„Synes De ikke, Jens Hansen, at jeg har faaet noget ud af Drengen?"

„Jo, Hr. Ritmester, men hvad skal det føre til?"

„Hvad det skal føre til, det skal jeg fortælle Dem. Drengen skal være Jockey og sættes i femaarig Lære."

„Naa, saa det skal han," sukkede Jens, „men det kommer vel an paa, om han kan komme til at vokse, for ellers — —"

„Sludder og Vrøvl med Deres evige Voksen og Voksen, hvis han blot prøver paa at vokse een Tomme eller to til, saa bliver det jo det bare Skidt! Jo mindre desto bedre. Som en lille, dygtig, brav Jockey garanterer jeg for, at

den lille Lømmel skal have en stor Fremtid for sig. Drengen har Lyst dertil, jeg har talt med ham derom og foreholdt ham altid at gøre sin Pligt, saa han kan se Folk frejdig i Øjnene. Drengen er en lille Perle, og jeg skal nok sørge for, at han holder. Giver De og Deres Kone Tilladelse dertil, saa rejser jeg med Drengen den Dag i Morgen til en af mine gamle Løjtnanter, der har en Trænerskole. Stol De kun paa mig. Tal med Deres Kone derom."

„Ja, jeg tror nok, Hr. Ritmester, at jeg baade kan give min og Chistens Tilladelse, naar De mener, at den Levevej passer for lille Knud; men der er jo ingen af os, der kender noget til den."

„Godt, det kan jeg lide, en rask Bestemmelse, ingen Mukken i Geledderne. Saa møder Knud i Morgen tidlig hos mig."

Den Aften kom Jens Hansen og Kone sent i Seng.

Knud forklarede den nye Levevej, som han ikke selv var paa det rene med, men Ritmesteren havde udviklet den som en paradisisk Tilværelse med Heste og Ridning. Den femaarige Læretid vilde være let for Knud at gaa igennem, han vilde komme med til store Væddeløb o. s. v.

Chisten fik ordnet Drengens Tøj, og en Time før Tiden stod Knud og ventede paa Ritmesteren.

Turen til Hovedstaden gik rask, men da Knud pludselig stod foran Løjtnanten i Ridehuset, da sank hans Mod, han turde knap se paa ham, da han ærbødigt tog sin Hue af for den store Mand.

Ritmesteren gik med Løjtnanten ind i Kontoret, medens fire Trænerdrenge stod i Staldhjørnet af Ridehuset og gjorde Grimacer, tiltalende Knud i et fremmed Sprog, som han ikke forstod et Muk af.

Kontordøren gik op, Løjtnanten stak Hovedet ud raabte paa John.

„Træk Prinsessen ind opsadlet, men kvikt skal det være."

Kort efter kom John med Prinsessen, en mørkebrun otte Aars, Fuldblod, der var udsat fra Husarerne.

Løjtnanten og Ritmesteren kom ud fra Kontoret. Knud fulgte Ritmesteren spændt, da denne med et lunt Smil nærmede sig Drengen, hviskende: „Du er antaget, men du

skal vise Løjtnanten din Færdighed i Ridning. Ikke bange, jeg vil selv kommandere."

Forinden Knud kom op paa Hesten, stod Løjtnanten og klappede den paa Halsen. „Pas nu godt paa, Knud, hun er nervøs og har en blød Mund."

„Godt!" sagde Ritmesteren, „saa ved du Besked, hold dig mine Instrukser efterrettelig."

Knud blev svippet op paa Prinsessen og greb Linerne.

„Værsgod!" kommanderede Ritmesteren. „Skridt!" — Prinsessen gav nogle Spring til Siderne, men Knud gav den Luft, og efter en Omgang i Ridehuset var Dyret beroliget og i Forstaaelse med Rytteren, der hjalp den med de rette Midler paa de rette Steder, efter Ritmesterens Kommando.

En Jockey og Drengene overværede denne Ridning, ogsaa Versering, Traversering, i det hele taget en Ridning, som er fremmed for Jockeyer. De havde dog alle Fornemmelsen af, at den nye Dreng var nok ikke saa tosset endda.

„Holdt! Det er godt Knud!" raabte Ritmesteren, medens Løjtnanten nikkede venligt til Drengen.

Han sprang af, John trak grinende ud med Prinsessen.

Kontrakten paa fem Aar blev underskreven og alt ordnet af Ritmesteren, hvorefter Rejsen gik hjem igen.

Her var der idel Glæde, da Ritmesteren troppede op med Drengen og i store Lovtaler udbredte sig om Præsentationen, hans Engagement, Kost, Logi, Løn ti Kroner om Maaneden og Rideklæder. Med Tiden ti Kroner af hver Hest, Knud havde passet, naar den da gik ind som Vinder.

Første April tog Knud rørende Afsked med Forældre og Søskende. Den gamle Ritmester fulgte ham ind og afleverede ham i fin Kondition, som han selv føjede til.

* * *

Et nyt Afsnit var hermed begyndt for den lille Trænerdreng, hans Hovede var fuldt af nye Indtryk, da han krøb i sin lille Seng, der stødte op til Stalden. Det summede i det lille Hovede, Længslen efter Hjemmet, Forældre og Søskende. Han laa stille, medens de andre Træner-

drenge sov. Han tyede til sin Moders gode Raad, bad sit Fadervor, dernæst for Forældre og Søskende, og da han ogsaa havde indflettet Ritmesteren i sin Bøn, slumrede han blidt hen.

Han blev vækket ved et Brøl af Jockeyen, der selv havde sovet over sig.

„Aufstehen, dumme Knaben, warauf have I so længe geschlafen. Jai skal den prygle jer alle. — Heraus!"

Som en Raket var Knud oppe og ude i Stalden, hvor nu Jockeyen lærte ham at svampe Hesten af, at gnide den tør med en Visk og meget mere. Efter et Foder blev Gødningen rystet fra, Strøelsen lagt op, hvorefter første Hold Heste blev opsadlet, parat til Præsentation, naar Løjtnanten viste sig. Hver trak da sin Hest ud i Gaarden, hvor Løjtnanten gennemgik og eftersaa alt. Intet undgik hans skarpe Øje, og enhver Rettelse maatte huskes til næste Gang.

Knud var den sidste, der trak ud med Prinsessen. Den blev mønstret nøje.

„Ja, Knud, det maa laves ganske anderledes. Hoppen er skidt svampet af, se, der er Mærker, Afgnidningen er ogsaa daarlig. Og hvad er det? Du har krydset Gjordene — om igen! Men det kommer nok, naar du faar Øvelse."

Da Gjorden var rettet, svippede Løjtnanten Knud op og besteg selv sin Ganger og sluttede Toget.

Efter et Frokostbed gik det løs paa næste Hold, der fik samme Behandling og Omgang. Om Eftermiddagen var der atter Afgnidning, Hovrensning og Pudsning, saa Haarene blev saa blanke paa Krydset, at de kunde friseres med Kam, saa der fremkom forskellige Tegninger.

Efter alt det kom Pudsning af Saddel og Trendser. Som Slut paa Dagen kom Strøelse til Natten, der rystedes halvt op ad Sidevæggene, for at Hestene ikke skulde komme til at støde sig, Vand og Natfodring.

Den første Maaned kneb det for Knud, dels med Arbejdet, dels med Drillerier fra Kammeraterne, der dog efterhaanden gav ham Besked og støttede ham, fordi Knud var villig til ved enhver Lejlighed ogsaa at hjælpe dem.

Forholdet blev da rigtig godt, naar de i deres Fritid

sad og sludrede, lærte Knud efterhaanden en Del Brokker Tysk og Engelsk.

Men dødtræt var han, naar han gik i Seng, og han maatte ligefrem skynde sig at gennemgaa sin Aftenbøn og sende Tanker til Hjemmet, da Søvnen straks overvældede ham. Men i sine Drømme var han i sit kære gamle Hjem med sine Forældre i den lille Hytte ved Vejen, hvor han løb og legede med Geden og de smaa Kid.

Da han var flittig, pligtopfyldende og nøje fulgte den mindste Ordre, og aldrig snød sig fra et Arbejde, der var ham betroet, vandt han efterhaanden Løjtnantens Tillid.

Træningen tog nu mere Fart, der skulde være to Dages Væddeløb og Masser af nye Heste og nye Jockeyer blev installerede i Løjtnantens Stald. Der var ofte Mudder og Spektakel, da de fremmede stillede ublu Fordringer og til Tider opførte sig raat, paavirkede af Spiritus. Løjtnanten kunde jo ikke altid være til Stede, og saa spillede Jockeyerne vigtige og stak Trænerdrengene Lussinger for den mindste Bagatel. Knud havde været mellem disse, og var blevet rasende. Da han Dagen efter atter fik en Lussing af den samme Jockey, fordi Prinsessen havde traadt ham paa den venstre blanke Støvle, da gik Naturen over Optugtelsen. Knud stak i Rend til Løjtnanten. Da denne ved Forhøret af Staldmesteren og de øvrige Drenge kom til det Resultat, at Jockeyen havde forløbet sig, saa gav Løjtnanten Jockeyen, der hed Bob, en saadan Overhaling i alles Paahør, at denne blev flov.

Om Aftenen rystede Bob denne Flovhed af sig ved at love, at den Overhaling skulde Løjtnanten nok komme til at undgælde for — og han holdt sit Løfte.

Træningen forceredes nu de sidste Dage før det store Væddeløb, der foregik paa en stor Slette i den dejlige Skov.

Dagen før Væddeløbet var der en nervøs Uro og Spænding, medens alle Hestene fik ekstra Puds.

Knud stod og gned og snakkede med sin Prinsesse; de to var blevet rigtig gode Venner. Den skulde rides i et stort Steeple-Chase af en Husarløjtnant, der havde prøvet den de sidste Dage.

Pludselig hører han en kendt Stemme, der raabte Knud.

Han vendte sig brat om — tænk, der stod hans kære Ritmester. Han kunde have omfavnet ham af Glæde, da denne varmt og kraftigt trykkede hans Haand.

„Naa, Goddag, min kære Dreng! Ja, jeg ved, at Løjtnanten er tilfreds med dig. Glæder mig, at du staar til min Anbefaling. Bliv ved at gøre din Pligt, vær ærlig, det er det største og vanskeligste i dit Fag, men det skal nok lønne sig. Vær aldrig bange, naar du har Ret. — Men hør nu, din lille Æsel! Hvorfor i al Verden skriver du dog aldrig til dine Forældre? Jeg skal hilse fra dem alle, de længes meget efter dig, men er glade over, at det gaar dig godt."

„Ja, hvordan har Mor og Far og alle mine Søskende det? Jeg har jo ikke saa megen Tid til at skrive, men naar jeg drømmer om dem alle, saa ved jeg, at de har det godt."

„Ja, jeg skal nok fortælle dem om dig. Men hør nu, min Dreng, det er jo Prinsessen, det gælder. Er det den, der skal løbe i Morgen?"

„Ja, en Husarløjtnant skal ride den."

„Godt, Knud, saa kommer jeg til Væddeløb i Morgen, der kan vi snakkes nærmere ved. Nu skal jeg tale et Par Ord med din Herre og Mester. Farvel, min Dreng! Pas nu paa!"

Væddeløbsdagen kom, og alle var paa Benene før Solen stod op.

Hestene fik kun lidt at æde og drikke, men desto mere Puds. Forpiberne var omsnoede med stramme Baand, for at styrke Senerne.

Fem Heste fra Løjtnantens Stald startede den Dag. En Time før Løbene skulde begynde blev Dyrene trukne op paa Sletten.

Knud gik som Nummer fem med Prinsessen, der dansede hen ad Vejen, hver Gang en Bil eller Landauer passerede den. Paa Pladsen gik hver fra sin Stald for sig i en Runde, for at Dyrene skulde falde i Ro.

Sikken et Syn af Biler, Vogne, ridende og gaaende. Folk stod pakkede som Sild i en Tønde. Tribunen var kulsort af Tilskuere. Musiken spillede, medens alle Flagene,

der dels begrænsede Pladsen og dels stod tæt plantede foran Tribunen, smældede for en let Brise. Alt dette løb rislende gennem Knuds Hjerne, det var jo et helt Eventyr, som han havde læst om i Bøgerne. Kendere og Hesteejerne, som Løjtnanten trænede for, besaa Hestene og drøftede Chancerne.

Husarløjtnanten, som skulde ride Prinsessen, stod og klappede den.

„Naa, lille Prinsesse, skal vi to være enige i Dag om at gøre vor Pligt til det yderste.“ Her gav han Dyret et Stykke Sukker. Prinsessen tog det og gned sin Mule mod Løjtnantens Haand. „Naa, du vil have et Stykke til, det skal du faa.“ Atter gned hun Mulen mod Haanden. „Hvad mener du, Knud, der har passet hende?“

„Jo, Hr. Løjtnant, jeg ved saamænd ikke, men hun er i god Kondition. Men — hun maa ikke faa Kløø.“

„Godt sagt, min Dreng! Ja, vi faar at se, naar hun blot ikke refuserer ved den store Grav.“

Musiken intonerede nu Fanemarchen, der lød en Mumlen af Menneskemassen: Kongen kommen! — Hurraraabene drønede over hele Sletten. De kongelige røde Kuske gjorde Holdt og afleverede det fornemme Indhold ved Tribunen.

Der blev atter Ro, man hørte Totalisatorens Klip-Klap, der lød en Klokke, og første Hold, ni i Tallet, red ind paa Banen og satte i en lille Galop ned mod Startstedet.

Startskuddet lød, og alle Hestene kom i nogenlunde Rækkefølge til Opløbet; her gik Favoritten langt forbi sine Konkurrenter og vandt en let Sejr.

I Løb Nummer to for Toaaringer skulde Jockeyen Bob ride en rødblisset, kraftig Hoppe ved Navn Ellen. Ved Træneringen havde denne vist sig langt overlegen for sine Konkurrenter. Der var kun en sort Hoppe, der kunde sidestilles med den, men den udviklede ikke den Kraft og Længde i Springene som Ellen.

De virkelig indviede stolede sikkert paa Ellen.

Løjtnanten gav Bob de sidste Ordrer. Jockeyen maatte ikke føre Løbet, men spare paa Ellens Kræfter til den sidste Tredjedel, hvor Opløbet skulde foregaa, da skulde han give den Luft og bruge alle Dyrets Kræfter, saa var Ellen en sikker Vinder.

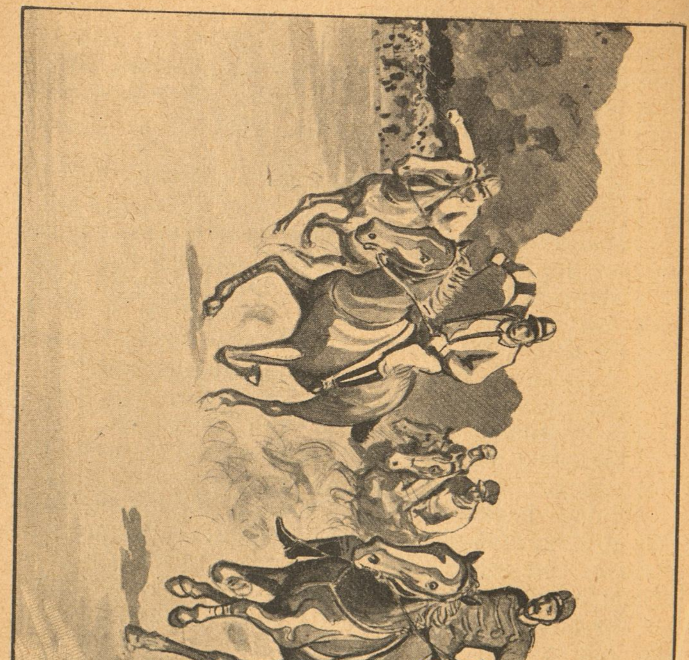

Otte Toaaringer red ind paa Banen, passerede Dommertribunen, hvor Kongen stod, derefter tog de Farten mod Startstedet. De syv red roligt i en let Galop, men Jockeyen Bob satte Ellen i en rasende Fart.

Alle Drengene fra Trænerstalden sendte hverandre et forstaaende Blik, da de saa denne Manøvre af Bob.

„Hvad Satan gaar der af Bob!" raabte Løjtnanten. „Vil han ride Ellen ihjel!" Ejeren stod ved Løjtnantens Side, begge med Kikkert, nervøse.

Endelig faldt Startskuddet. Ellen havde faaet den daarligste Start, som den bageste.

Spændt fulgte Herrerne Løbet, men nu klarede det, Ellen indhentede de øvrige og var Nummer eet. — Aha! det lettede lidt for Løjtnanten. Men pludselig slog Situationen om — nu var den sorte Nummer eet. Ellen blev holdt tilbage, og nu var Ellen Nummer fem. Atter forandredes Situationen, Ellen fik Luft og halede ind paa de øvrige. Farten sattes yderligere op af disse, Ellen gav kraftige Spring, men nu begyndte Bob at bearbejde Ellen med Pisken i højre Flanke. Den ømmede sig af Slagene og trykkede sig i en stor Bue tilvenstre og tabte Terræn. Bob tog nu Pisken i venstre Haand og bearbejdede den fra venstre, og Følgen heraf var, at den gik i en stor Bue tilhøjre. Nu gled Dyrene forbi Dommertribunen; den sorte blev Vinder, Ellen kun Nummer fire.

Hesteejeren og Løjtnanten rasede, Tilskuerne hyssede og peb, der udspandt sig en Scene, hvor Jockeyen blev udskældt af Publikum, medens han frækt grinede og skældte Dyret ud.

Løjtnanten sagde blot de faa Ord:

„Vi tales ved i Aften, Bob."

Drengene forstod nu, at Jockeyen havde holdt sit Løfte og forvoldt Løjtnanten den Skade, han kunde.

Orkesteret intonerede atter en Melodi, og nu gik det løs paa det næste interessante Løb.

Steeple-Chase for Gentlemen, et meget langt Løb, hvor den stærkeste og mest udholdende af Hestene var Vinder. Prinsessen var med i dette Løb.

Løjtnanten besteg Prinsessen, og den gamle Ritmester mønstrede Dyret. Alene den Grund, at Knud havde passet

Hoppen, var ham nok; han tog ti Kroner paa Prinsessen i Totalisatoren.

Knud var ledig under Løbet, og Ritmesteren holdt fast paa ham.

„Hør, min Dreng, der var Snyderi i det sidste Løb. Hvorledes gik det til?"

Knud vidste ingenting, han vilde intet fortælle.

„Naa saadan! Du tror altsaa, at du kan putte Blaar i Øjnene paa mig. Du ved det! Husk jeg har altid lært dig at sige Sandheden, om den saa skal ud gennem Ribbenene. Op med Lektien."

Ja, saa fortalte Knud Historien med Bob, der havde lovet at hævne sig. Han havde ogsaa flettet Staaltraad ind i sit grønne Smeld paa Ridepisken, og han havde faaet en anden til at holde 200 Kroner paa den sorte.

„Fordømte Æsel!" bandede Ritmesteren.

Startskuddet faldt nu.

Det var en smuk Start, da alle ti Heste fulgtes saa nogenlunde ad. De kom alle godt over den første og anden Forhindring, men ved den tredje skete der lidt Forvirring, idet en Løjtnant fra Artilleriet styrtede med sin Hest. Ingen af disse tog Skade. Løjtnanten fangede sin Hest og fortsatte som den sidste.

Den ene Forhindring svandt efter den anden.

Ritmesteren fulgte i Kikkerten Prinsessen. „Jeg kan se, han sparer meget paa hendes Kræfter. Nu kommer den store Grav.

Knuds Hjerte dikkede af Skræk over, at Prinsessen maaske refuserede her. Kom hun som Nummer eet til Graven, vidste han, at hun ikke gik over.

Løjtnanten kendte hende, og han var den syvende i Rækken.

Nu kom Graven. Publikum saa nervøst til.

Første Hest faldt i Graven med Forbenene, Løjtnanten gik i Vandet. Anden Hest blev hængende med Bagbenene, medens Løjtnanten gik paa Hovedet.

Ingen af disse kom til Skade.

Tredje Hest gik glat over, og som Nummer syv kom Prinsessen med et flot Spring, efterfulgt af de øvrige tre, Artilleristen sidst. Han fik et Hurra og indhentede de

øvrige, men i Opløbet var hans Hest mat og sakkede agterud.

De to første Heste fulgte med deres Kammerater, da det ikke var lykkedes Rytterne at faa fanget dem.

Farten sattes nu op, og det lod til, at Opløbet blev interessant. Det var umuligt at dømme om, hvem der skulde være Vinder. Mere og mere animeredes Hestene ved Slag og Raab. Løjtnanten holdt Midten med Prinsessen, han havde ikke rørt den med Pisken, men klemt den med Schenklerne.

Folk raabte Hurra, og nu anspændtes Scener og Muskler i alle Hestene — ved Rytternes Hjælp. 40 Alen fra Tribunen gav Løjtnanten Prinsessen Luft i løse Tømmer og klemte den. Den havde Kraft nok, og nu strakte den Hovedet lige ud, og der var Længde og Kraft i Springene — de øvrige sakkede agterud. Prinsessen vandt med to Hestelængder som en flot Nummer eet — Kongens Æres-pris og Tusind Kroner.

„Hurra!" brølede Ritmesteren og svingede Hatten. „Godt gjort, lille Knud. Den giver Stakater, der er en Ti'er til dig. Skynd dig hen og tag vare paa Prinsessen."

Kongen betragtede alle sine Officerer, klappede Prinsessen og roste Løjtnanten, som fik Bægeret i Præmie.

Da Prinsessen blev afleveret til Knuds Varetægt, gned han den af og red langsomt hjem. Han var helt fortumlet af Begejstring. Han var paa det rene med, at det var den Vej, han skulde arbejde sig frem paa. Tænk om han skulde naa at tage en Præmie. Jo, det kom nok med Tiden.

I næste Løb tog en af Løjtnantens Heste anden Præmie.

Da Løbene sluttede, førte Kongen under Musikens Toner og Mængdens Jubel og Hurraraab bort fra Pladsen, medens Mængden brød alle Afspæringer og sprængte frem over Sletten. Denne tømtes efterhaanden af Folk, der følte sig mere eller mindre skuffede eller tilfredse med Dagens Gevinst, men alle i Haab om, at den næste Dag vilde bringe dem mere Held.

I alle Stalde var der stor Travlhed med Afgnidning og Tørring med Vidskestykker. Hestene blev alle fodrede med

Klid og kogt Hørfrø i lunket Vand. Det var en Søbemad, som de aad med Begær.

Løjtnanten mødte straks i Stalden for at efterse sine Heste og for at faa Ram paa den Slyngel af en Jockey. Det var forgæves, han havde hentet sit Tøj, hævet sin Gevinst paa Tusinde Kroner i Totalisatoren og var forduftet med Ekspressen.

„En anden Gang ønsker jeg nok, at I Drenge og Elever, der har Færten af en saadan Slyngelstreg, aabent underretter mig derom. Hæleren ved I nok er skidt anset. Jeg vil haabe, at den Slags ikke tiere faar Lov at ske fra min Stald. Gør nu alle Eders Pligt til i Overmorgen, Du, Knud, der staar som Vinder med Prinsessen, skal have ti Kroner ekstra næste Lønningsdag."

Den næste Løbedag stod Løjtnantens Stald med ti Vindere, men hermed var ogsaa Sæsonen sluttet. Enkelte af de bedste Heste prøvede deres Lykke i Tyskland. Der skete store Indskrænkninger i Staldpersonalet. Hver havde nu fire Heste at passe, og da Efteraaret meldte sig med Regn og kold Blæst, fik flere af Hestene Kværke. Enkelte blev meget angrebne. De blev dampede, og Staldpersonalet havde en stræng Tid. I December var de dog alle i god Bedring, og da det lettede paa Tjenesten, lovede Løjtnanten Knud fire Dages Juleferie.

Knud havde udviklet sig i sit Arbejde, var tro og snød sig aldrig fra sin Pligt, og det bed Løjtnanten Mærke i.

Klokken otte sluttede Staldtjenesten, og efter denne Tid havde Knud taget Affære hos en Spækhøker med at ordne hans Hest, Sele- og Vogntøj.

Da Dagen før Jul kom, var Knud ellevild af Glæde og Længsel. Han stod med en stor Byldt under den ene Arm og en Pakke med en Gaas i under den anden. Det var Lønnen, han havde faaet af Spækhøkeren.

Han bød Farvel til Løjtnanten og Kammeraterne, med Banen gik det saa mod det kære Hjem. Hjertet hoppede i Livet paa ham, da Toget kørte ind paa Stationen, men han kunde ikke komme til Vinduet for at se, om Familien var der, da Kupéen var overfyldt af Folk. Endelig slap han ud med Bagagen og fik Øje paa Faderen og Søskende, der løb og kiggede ind i alle Kupéer. Han blev

staaende, Toget kørte, og nu kom de alle styrtende hen til ham med Velkomst- og Glædesudbrud. De rev Bagagen fra ham, og Faderen trykkede sin Dreng til sit Bryst. Knud var da for Resten ogsaa helt ukendelig for Familien, saadan Forandring havde hans Klædedragt undergaaet. Sort Fløjelshue med Sløjfe over Skyggen, graastribet Jakke og gule Ridebukser med Skridtbeklædning, dertil et Par lange Ridestøvler med gul Krave. Støvlerne var nu det mindst klædelige, for hans smaa Lægge saa nærmest ud som en Theske i et Toddyglas.

Hele Familien vandrede nu under en livlig Passiar, hvor Svar og Spørgsmaal krydsede hinanden, mod Hjemmet.

Chisten glædede sig og ventede paa sin Dreng. Hun stod i Køkkenet og bagte Æbleskiver, samtidig med, at hendes Blikke fløj fra Æbleskivepanden ud af Halvdøren mod Vejen. Der kom de paa Bakken, Knud med sin Fader ved Haanden — for det var vel Knud — i en saadan Paaklædning. Jo vist var det hendes egen Dreng. Hun tog Panden af Ilden, strøg Forklædet ned og sprang ud paa Vejen og vinkede til Velkomst. Knud slap Faderens Haand, og i en lille March—March ned imod Moderen, kastede han sig i hendes Favn.

Hvilken Dag fuld af Lykke, alle talte i Munden paa hinanden. Endelig brød Knud af, hentede Pakken, aabnede den og hævede Gaasen i Vejret.

„Hurra!" brølede Ungerne.

„Se, det er min Julepresent til dig, Moder."

„Du er en god Dreng, lille Knud, jo —" hun blev saa rørt, at der faldt nogle Taarer ned i en Æbleskive.

Det blev en Jul, der mindedes længe i den gamle Hytte, men nu var det ogsaa sidste Jul. Prokuratoren havde af Velvilje givet dem et Aar ud over den fastsatte Tid, men til 1ste April maatte de ud. Synderlig Skaar i Glæden blev det ikke, da Knuds Fader havde sikret sig en Kælderbutik midt i Villakvarteret. Han vilde begynde med en Høker- og Grønthandel, samtidig med, at han var ansat som Vicevært. Det skulde nok gaa, og Chisten var enig med Manden heri.

Knud lagde sig til Hvile i sin gamle Slagbænk. Uh! hvor den var dejlig at ligge i — her i Hjemmet mellem

alle sine Søskende, der spændt hørte alle de Oplevelser, han havde været med til angaaende genstridige og egensindige Heste. Først sent faldt han i Søvn med Tak til ham, der styrer al Ting til det bedste.

Julemorgen gik han med sine Forældre i Kirke. Saadan en Julepræken havde han endnu aldrig hørt, saa dejlig, og saa Sangen med den glade Jul. Naa, det var jo ikke mærkeligt, at det gjorde Indtryk paa Drengen, for siden Konfirmationen var det hans første Kirkegang. Fra Kirken maatte han straks ind og hilse paa sin gamle Ritmester. Denne var ikke helt vel, han sad i en Lænestol med Benene oppe paa en lavere Stol og var godt tildækket. Han havde faaet Gigt i den store Taa. Foran paa Bordet havde han en Kop Bitterte med en lille fin Genever til. Denne Kur var bleven ham anbefalet af en Kammerat, der havde lidt af den samme Sygdom.

Ansigtet straalede af Glæde, da han saa Knud træde ind. „Glædelig Jul, min Gut! Naa, du ser jo helt frejdig og frisk ud, tro mig, der er Glæde hos din Fader og Moder. Sæt dig, nu skal du faa en Klejne og en Julepunch, og fortæl mig saa lidt om Menagen og Manegen."

Knud lod Munden løbe, men da han kom til Ridningen og fortalte, at de skulde sidde med Benene i Vinkel, og at der slet ikke var Tale om Versering eller Traversering eller Spor af Skoleridt — bare lige ud af Landevejen, saa rynkede Ritmesteren paa Næsen, helt forarget over den nye Tids Dekadence. „Naa, hver Tid sin Skik," sagde han, „men røgte, pudse og passe en Hest, det har du lært, kan jeg mærke. Bliv du bare ved, min Dreng, og frem for alt vær ærlig og gør din Pligt, og lad dig ikke forlede til at gaa paa Akkord med din Samvittighed, saa skal du se, du bliver til noget."

„Hvad siger du til, at dine Forældre skal flytte?"

Knud var bedrøvet over, at de skulde væk fra det gamle Hjem.

„Ja, nu faar vi se, hvordan det vil gaa. Jeg tror rigtignok ikke, din Fader egner sig til Spækhøker; han er for godtroende, Folk pudser ham, og nu tilmed Tiderne er nedadgaaende. Men man har jo alle godt af at blive

omplantede, og dine Forældre er jo heller ikke saa gamle som jeg, saa vi faar haabe det bedste."

Julen fik altfor brat Ende, hver Dag var en Festdag, og Chisten græd, da hendes Dreng rejste.

Knud kom alligevel glad ind til sin Gerning. Nu skulde de andre Drenge have fri, saa der var nok at tage vare. Løjtnanten var bleven syg af Lungebetændelse, saa en gammel tysk Jockey havde Kommandoen. Han var lidt hidsig og tog sig en lille Taar over Tørsten, saa det var ikke let for Drengene at gøre ham tilpas.

Imidlertid gik Tiden, og man var kommen over Midten af Februar, der mødte op med Kulde, Sne og glat Føre.

Da der intet Ridehus var, maatte de søge ud ad de Veje, hvor der dog var nogenlunde Føre, men der var glat de fleste Steder. Det skete ogsaa Drengene gled med Hestene, og enkelte af dem fik lidt Skrammer deraf paa Knæene.

Ved Hjemkomsten efter en saadan Tur langede Jockeyen Lussinger ud. Mellem de heldige var Knud, han havde faaet et Par, og han var lynende gal paa Jockeyen.

Næste Dag skulde Knud ride paa en meget nervøs Hest, han prøvede paa at henvise til det glatte Føre, men Jockeyen var tunghør over for Henstillingen.

Paa Vejen til Fælleden blev Knuds Hest bange for en Flytteomnibus og kastede sig til Siden ind paa Fodstien, her gled den, faldt og slog sig til Blods paa Knæene.

Jockeyen var desperat. „Warten du nur, dumme Knabe, du solst Prügel bekommen, dovne Esel, sitte und sove paa Heste — Kvajhode. Herefter du skal ride Træheste."

Der blev straks gjort omkring og hjemad gik det. Knud var den sidste, der red ind i Gaarden, men han vilde ikke stige af Hesten.

Jockeyen kom halende hen til ham, eftersaa Hestens Ben og langede Knud en med Pisken.

„Hvis De vover at røre mig!" raabte Knud, „saa skal jeg straks sige det til Løjtnanten. Det er ikke Føre at ride ud i, jeg har gjort, hvad jeg kunde, Skylden er ikke min."

„Hvat? sluddre du! kom straks herned und faa dine Klø".

„Nej," sagde Knud og red bort med Hesten, medens de andre Drenge saa paa ham.

Jockeyen rendte rundt i Gaarden efter ham, men Knud blev paa Hesten. Efterhaanden steg Raseriet mere og mere op i Jockeyen, da han mærkede, hvorledes de andre Drenge grinede ad Scenen, og det havde sikkert endt galt, hvis ikke Situationen pludselig var bleven afbrudt af Løjtnanten. Denne viste sig som Rekonvalescent for første Gang i Stalden, helt skjult af en mægtig Pels og Skindhue.

„Hvad gaar her for sig?"

Sindene faldt straks til Ro, Knud steg af, slap for Klø, og hans Hest kom under Kur. Det hele var ikke saa slemt endda.

Tiden gik sin Gang. Aar efter Aar fik Knud mere og mere Kendskab, Herredømme og Haandlag. Da der var gaaet tre Aar af hans Læretid, begyndte der atter en ny Træning til Væddeløbet, der sidste Gang skulde foregaa paa den store Slette.

Det saa ud, som der skulde blive stor Tilslutning.

Løjtnanten ledede selv Træningen i en meget stor, grusbelagt Gaard, hvor der i Midten stod et gammelt, ærværdigt Træ.

Der blev redet Skridt og Trav, pludselig begyndte den unge Hingst, som Knud red paa, at gøre Bukkespring — den bukkede uafbrudt.

„Hold dig godt fast i Sadlen!" raabte Løjtnanten, med det samme drev han Hingsten nogle Piskeslag.

Det blev værre, den bukkede uafbrudt. Knud skiftede Plads fra Hals og til Hale og om igen, men han blev hængende paa Dyret.

Løjtnanten sprang resolut til, greb Hingsten i Bidslet, men Dyret rejste sig, slog med Forbenene i Luften og havde nær ramt Løjtnanten med det ene Forben. Denne gav Slip paa Tøjlen, og i samme Sekund galoperede Hingsten af Sted, og inden Knud kunde faa samlet Tøjlen, foer Hingsten over Pladsen under Træet, hvor en Gren rev Knud af; han faldt til Jorden og blev liggende bevidstløs.

Træningen standsede, Løjtnanten sprang hen og løftede Knud op, medens der strømmede Blod fra et Saar, han havde faaet i Nakken.

I en Fart gik det med Bil til Hospitalet, hvor han

straks kom under Lægebehandling. Lægen mente, at det vilde blive en Hjernehistorie. Løjtnanten veg ikke fra Knuds Leje. Efter et Par Timers Forløb slog Knud Øjnene op og genkendte Løjtnanten.

Med det bedste Haab gik han bort, og da han næste Morgen kom for at høre, om der var Bedring, da mente Lægerne, at Ungdommen havde sejret, han slap nok lettere fra det end tænkt, men han var meget mat efter Blodtabet — og skulde have absolut Ro en Uges Tid.

Glad over, at Knud var sluppet saa godt fra det stygge Fald, underrettede Løjtnanten Ritmesteren om det passerede paa den lempeligste Maade.

Resultatet heraf var, at en Uge efter sad Chisten ved sin Drengs Sygeleje og saa ømt og kærligt paa ham, der sov en god Søvn. Hun tog hans Haand i sin og følte sig saa glad, fordi Vorherre havde ladet hendes Barn slippe for saa godt Køb.

Knud rørte sig, vilde strække sig, trak Haanden til sig og aabnede Øjnene. Han saa frem for sig, opdagede pludselig sin Moder; han vilde ikke tro sine Øjne, men da Chisten nu trykkede sin Dreng til sit Bryst og græd af Taknemlighed og Glæde — ja, da var han lykkelig.

„Ja, lille Knud, du kan tro, at vi blev bedrøvede, da Ritmesteren kom med Ulykken — og derfor er vi rejst herind."

„Jo, men er da Ritmesteren ikke med?"

„Jovist er han saa!" lød det fra et Hjørne i Værelset. Ritmesteren havde staaet og luret, og nu kom han springende som en tyveaars Gut. Kuren havde hjulpet ham, Geneveren havde gjort Underværker.

„Naa, min Gut, du er jo kommet godt fra Katastrofen. Den Slags maa der til, for at blive en Mand.

„Ja, jeg kan saamænd daarlig huske, hvordan det gik," sagde Knud, „men Hingsten bukkede den Dag, og saa ved jeg ikke mere; men nu vil jeg op, jeg fejler intet."

„Haa—haa, min Dreng, smaa Slag! Nu skal jeg tale med Løjtnanten, maaske det var bedst, om du kom hjem en otte Dages Tid."

Saadan blev det. Knud kom hjem i fjorten Dage, og meldte sig derefter til Tjenesten. Han var bange, at Hing-

sten skulde gaa fra ham til en af Kammeraterne. Men til sin Glæde fik han den igen, og baade Hingsten og Knud var i Tip-Top Kondition til det store Tredages Løb.

Løjtnanten havde Uheld med sine Løb de første to Dage, kun den sidste Dag smilede Lykken til ham, idet Knud kom ind som en stolt Nummer eet. Knud var ellevild af Glæde, alle Kammeraterne kom hen og lykønskede ham, og han gav dem ogsaa et Gilde, da han fik en god Del Drikkepenge.

Resultatet var skæbnesvangert for Løjtnanten. Han solgte sin Stald. Knud, der havde tjent ham paa fjerde Aar, fik sin Kontrakt overført til en engelsk Træner, der tog ham med til Berlin. Der skulde han nu gennemgaa en ny Skole, med nye Sæder og Skikke, saa han kunde blive en flink Jockey.

Han naaede lige hjem for at tage Afsked med Familien. De betragtede alle Knud som en Storhed, da det tegnede til et godt Avancement

„Bare rolig," sagde Ritmesteren, da han med Familien fulgte Drengen til Banen. „I kan tro, som jeg sagde. Lille Knud bliver den største af hele Familien."

„Ja," indrømmede Chisten, „det kan vi da takke Ritmesteren for.

„Naa, naa, lad os ikke glemme at tage Vorherre med, for det er dog ham, der har givet Drengen de gode Evner."

— Toget var klar til Afgang. Knud vinkede med sit kulørte Lommetørklæde.

— — Den lille Trænerdreng rejste nu ud for at friste Lykken i fremmede Lande.

Indhold: Da Bøgen sprang ud. Af Fanny Sømod. — Hosianna. Skitse af Hans Rasmussen. — Paa Langfart. Af Balder Knutzen. — Hundene kommer med Mikkel (Billede). — Den lille Trænerdreng. Af Peter Kronborg.

Den røde Mappe

med alle Slags Naale, vort berømte **Lang-Sjal** og vort nye Katolog sendes alle Læserne mod Indsendelse af 1,25 i Frimærker. **Fyns Varehus, Odense.**

Husholdnings-Forklæder.

Indsend 1,65 i Frimærker, og vi sender frit et stort Husholdningsforklæde, irsk Lærred, smuk, klædelig og praktisk Façon Kun brugt til Udstilling. Skriv straks. **Fyns Varehus, Odense.**

Et Lang-Sjal.

Indsend **1 Kr.** i Frimærker og vi sender **frit 1** haandfileret $^1/_1$ Uld Lang-Sjal $3^1/_2$ Al. langt. Til Dato solgt over 1.,000 Stk. **Fyns Varehus, Odense**

Silke-Strømper.

Som Reklama sender vi alle Læserne mod Indsendelse af 1,35 i Frimærker et Par moderne, glatte Silkeflor Strømper. Skriv straks. **Fyns Varehus, Odense.**

Brugte Strudsfjer.

Indsend 2 Kr. i Frimærker og vi sender frit en ægte afrikansk Strudsfjer, ca. $^3/_4$ Al. lang, bred og fyldig. Kun brugt til Udstilling, skriv straks. **Fyns Varehus, Odense.**

Brugte Skørter.

Indsend **3,50** i Frimærker, og vi sender frit et prima dansk Moiré Skørt, fix Façon — kan bruges hele Aaret. Enhver bliver tilfreds. Kun brugt til Udstilling. Skriv straks. **Fyns Varehus, Odense.**

Tyrkiske Forklæder.

Indsend 1,15 i Frimærker og vi sender frit et ægte tyrkisk Spidsforklæde med Lomme. Kun brugt til Udstilliug. Skriv straks. **Fyns Varehus, Odense.**

To Mousselins

Bluser. Indsend $3^1/_2$ Kr. i Frimærker, og vi sender frit 2 afpassede Mousselins Bluser, nyeste Mønstre. Enhver tilfreds. Skriv straks. **Fyns Varehus, Odense.**

Flinchs Almanak

Pris: 50 Øre

Provinsboghandlernes Almanakforlag.